

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIAL

TOMÁŠ RANDA
KRÁLOVICKÝ BECKHAM

PROSINEC 2013 / **ZDARMA**

TÉMA PŘÍBĚHY
PŘEBORU

EXTRA PROJEKT
TOUR DE CLUB

TRÉNINK TÁTA V ROLI
KOUČE

***Koho nehřeje fotbal,
toho zahřejeme my***

PRAŽSKÁ TEPLÁRENSKÁ

Váš dodavatel tepla pro Prahu
a partner Pražského fotbalového svazu

STR. **2-5**

ROZHOVOR

TOMÁŠ RANDA:
KANONÝR Z KRÁLOVIC

STR. **8-12**

TÉMA

PŘÍBĚHY PŘEBORU
V PODZIMNÍ SEZONĚ

STR. **18-19**

EXTRA

TOUR DE CLUB NA
ROZVOJ MENŠÍCH KLUBŮ

EDITORIAL

Vážení fotbaloví příznivci,

máme za sebou měsíc, kdy tváře mnoha fotbalistů zdobily slušivé či neslušivé kníry, a kvapem se přiblížil čas Vánoc. Ještě před tím, než se pustíte do příjemných rodinných setkání a následných oslav příchodu roku 2014 s přáteli, věnujte pár desítek minut našemu časopisu.

Ten by se s trochou nadsázky mohl v prosinci přejmenovat na Královický speciál. Proč? Rozhovor máme s Tomášem Randou, velmi zajímavou osobností přeboru, mj. nejlepším střelcem a to dokonce z pozice záložníka. Jeho mateřský klub je zároveň prvním příběhem podzimní části. Suverénně vede nejvyšší pražskou soutěž a uchvacoval zejména útočným fotbalem, takže si pozornost rozhodně zaslouží a jeho vyslance najdete i ve statistikách. A tradiční Foto měsíce? Bylo pořízeno také z okolí Královic a dílo Pavla Jířky staršího opravdu stojí za to!

Tak už se nenechte rušit, pomalu se chystejte na jaro a těšte se na další várku Speciálů. Veselé Vánoce a úspěšný nový rok!

Lukáš Vrkoč
editor

POD PALBOU

ROZHODČÍ JAKUB HRADIL

STR. **6**

LEGENDA

PAN STŘELEC ANTONÍN PUČ

STR. **14-15**

MLÁDEŽ

TALENT JIŘÍ KAŠTIL

STR. **16**

TRÉNINK

TÁTA V ROLI KOUČE

STR. **20-21**

HISTORIE

BOJE MIMO HŘIŠTĚ

STR. **22-23**

KLUB

SK UHELNÉ SKLADY

STR. **24-25**

PROFESE

TOMÁŠ HANIAK ZE KBEL

STR. **26-27**

FOTO MĚSÍCE

WEB PFS

STR. **28**

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIÁL NA FACEBOOKU:

WWW.FACEBOOK.COM/PFSPECIAL

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIÁL

ROČNÍK IV. – **PROSINEC** | **vydává:** Pražský fotbalový svaz (PFS), Kozí 915/7, P. O. Box 2, 110 15 Praha 1 | **KONTAKT:** 733 141 394, PFSpecial@seznam.cz | **REDAKCE – EDITOR:**

Lukáš Vrkoč | **SPOLUPRACOVNÍCI:** Jakub Masák (marketing), Radim Trusina, Štěpán Šimůnek a Miloslav Jenšík (texty), Ondřej Hanuš, Pavel Jířek st. a Pavel Slavíček (foto), Soňa Charvátová (korektury),

Antonín Plachý | **GRAFICKÁ ÚPRAVA, TISK:** PRESCO GROUP, a. s., Máchova 21, 120 00 Praha 2 | **DISTRIBUCE:** GRAND PRINC MEDIA, a. s. | **NÁKLAD:** 5500 ks. ISSN 1805-2541

FOTO NA OBÁLCE: Ondřej Procházka

ROZHOVOR

ZA MINULOST BYCH SI NAFACKOVAL

**ZÁLOŽNÍK TOMÁŠ RANDA Z KRÁLOVIC TROCHU PŘEKVAPIVĚ VEDE
TABULKU STŘELCŮ PRAŽSKÁ TEPLÁRENSKÁ PŘEBORU MUŽŮ**

TEXT: RADIM TRUSINA FOTO: ONDŘEJ PROCHÁZKA, ONDŘEJ HANUŠ, PAVEL JIŘÍK ST.

Ač záložník, je pro soupeře největší hrozbou!

Za dvanáct zápasů zvládl stejně gólů jako v celé minulé sezoně dohromady. Královický záložník TOMÁŠ RANDA zažil báječný podzim, který se třinácti trefami zakončil jako nejlepší kanonýr Pražská teplotní přebor. „Je jen otázka času, kdy mě někdo přeskochí, je za mnou několik dobrých střelců,“ říká Randa, který na konci prosince oslaví třiatřicáté narozeniny.

■ Tomáši, kde se to ve vás vzalo?

Je pravda, že tohle jsem nečekal, to asi nikdo. Je to dané tím, jak dobře hrály celé Královice. Mám kolem sebe výborné hráče, dobře jsme posílili a v útoku je Eda Formáček s Kubou Pospíšilem. To jsou na přebor nadstandardní hráči.

■ I proto bych spíš čekal, že budou v gólech před vámi, ale oba na vás ztrácejí dvě branky.

Oni mi dost gólů připraví. Jsou rychlí, bývají na ně fauly a já z toho těžím, protože dávám hodně gólů ze standardek. To je moje. Dokonce bych řekl, že přímáky mi jdou líp než penalty.

■ Je to tím, že jste méně pod tlakem, protože zatímco u penalty musíte dát, u přímého kopu se to bere jinak? I tak se to dá říct. I když: jak jsem v poslední době góly z přímáků dával, začali se na to kluci spoléhat. Rozhodčí něco pískl kolem vápna a už jsem slyšel, že je to jasný gól.

Vždycky je prosím, ať mi to neřekají, i když si to myslí, tím mě jenom stresují. Pokud někdo zahlásí, že dám gól, špatně to dopadne. Potřebuju mít klid. Ale taky je to hodně o štěstí. Jak daleko je postavená zeď, jak vysocí hráči v ní jsou, jak jsou nafouknuté balony. Je tam hodně věcí, které ten kop můžu ovlivnit. Platí ale to, že přímáky kopu radši než penalty.

■ Protože je to větší výzva, mít proti sobě celý tým soupeře, který můžete jedním povedeným kopem pokořit?

Taky, přímáky mě prostě hodně baví. Mám rád hezké góly, ne nějaké dorážky. Tlačím míč nahoru do šibenice, vždycky.

■ To se vám docela daří. V posledním podzimním kole proti Vršovcům jste se trefil nádherně z 30 metrů. Lépe už to asi trefit nešlo. Stvrdil jste tak první místo v tabulce střelců, které jste si udržoval od počátku sezony. Cítíte se jako střelec?

Góly jsem dával vždycky, kolem deseti za sezonu, ale že bych byl typický střelec, tak to vůbec ne. Neumím třeba

„MÁM RÁD HEZKÉ GÓLY, NE NĚJAKÉ DORÁŽKY. TLAČÍM MÍČ NAHORU DO ŠIBENICE, VŽDYCKY.“

vůbec hlavičkovat. Odmala jsem kopal všechny standardky, ale hlavičkám jsem se až vyhýbal. To mi zůstalo.

■ Přitom byste mohl být dobrý hlavičkář, jste dost vysoký.

Měřím 188 centimetrů, ale fakt skoro nehlučím. Proti Radotínu jsem se sice hlavou prosadil, ale to se stane jednou za rok, že mi to tam ulítne. Vzdušné souboje nevyhledávám, bolí, to není nic pro mě. (usmívá se)

■ Takže jste trochu primadona?

To ne, prostě neumím hlavičkovat, nemám tuhle herní činnost rád.

■ Zato na přímé kopy se vyloženě těšíte. S čím jdete k míči?

V poslední době jsem to docela trefoval, takže mi rostlo sebevědomí. Po každé jdu k míči s tím, že dám gól. Věřím si, že zeď nějak obstěním. Brankáři to mají těžké, protože prakticky nevidí. Hlavně se snažím trefovat bránu, míč se může odrazit ke klukům na dorážku.

■ Jak často standardní situace trénujete?

Abych pravdu řekl, tak vůbec. Kopy si normálně na bránu jako ostatní fotbalisté, ale že bych nějak extra zůstal po tréninku, to ne. Ani bych na tréninku neměl takovou motivaci jako při zápase. Nedokážu se tolik soustředit.

■ Jaká je vaše ideální parketa?

Je mi jedno, jestli je to zprava nebo zleva, ideální vzdálenost je kolem kruhu na vápně. I když s Vršovci jsem se trefil z dálky, brankář to asi vůbec nečekal. Snažím se míče utahovat, aby letěly. Teď už jsou v přeboru na všech stadionech stejné, což je výhoda.

■ V přeboru jste zcela jistě nejvyhlášenějším exekutorem podobných situací. Kdo je ale v zahrávání standardních situací vzor pro vás?

Nejvíce se mi vždycky líbil Beckham, ten měl přímáky dokonalé, utažené, krásně letaly. Ronaldo je taky dobrý, ale bere to víc silou, jsou to neskutecné rány. U mě ale vítězí Beckham. Kopal to přesně tam, kam chtěl. Byl fakt výborný.

■ Takže si necháváte říkat Beckhame?

Kluci mi spíš říkají, že jsem dřevěnej, ať už toho nechám, protože se mi občas na tréninku stane, že to kopnu přes plot.

■ Předpokládám, že i tak v klidu svou pozici č. 1 u přímých kopů udržíte...

Nebyl důvod, abych o ni přicházel, na podzim se mi dařilo. Když jsem vynechal tři zápasy, kluci mi říkali, že byla škoda mé absence, protože tam byly pěkné standardky, které by pro mě byly ideální. Ale před lety to nevypadalo, že bych přímáky kopal.

■ Co se stalo?

V Královicích hrál Ivan Čabala, to jsem si říkal, že mám utrum. Pravá, levá, dával to, kam chtěl. Neuvěřil

mi to i šlo, tak mně míč párkrát přenechal – to jsem koukal. Když v Královicích skončil, padly přímáky na mě.

■ Myslíte, že se na vás a vaše přímé kopy soupeři v předzápasové přípravě zaměřují?

To nevím, ale je to možné, protože medializace přeboru je výborná. Ze všech zápasů jsou videa, referáty, takže není problém sehnat si o soupeřích informace. Trenéři obecně chtějí, aby jejich hráči nefaulovali kolem vápna. Pokud říkají, bacha na to, protože to tam Randovi padá, je to pro mě uznání. Nejsem žádný rychlík, hlavou neumím, takže kopací technika je asi moje přednost. Rád něco obstěluju, přehazuju, nártém téměř vůbec nestřelím.

■ Jak jste vůbec spokojený s vašimi třinácti podzimními góly?

Moc, to je jasné. Ale největší radost mám z umístění Královic. Vedeme přebor, to je fakt paráda. Kdybych měl 13 gólů a byli bychom čtvrtí, tak z nich nemám takovou radost. My jsme ale první, to tady ještě nebylo, pro Královice je to historická chvíle. Super.

■ Ustojíte to?

Důležité bude, jestli zůstane kádr pohromadě. Pokud ano, máme velkou šanci, že by se to mohlo povést a mohli bychom hrát o první místo i na jaře. Tým jsme před sezonou dobře doplnili, přišel Pospíšil dopředu, Záhořec do obrany, fofrník do útoku a zkušený kluk dozadu. Sestava je výborně poskládaná. Martin Hyský tomu jako trenér dával víc než 100 procent, zvedl tréninky, které měly opravdu velkou kvalitu. I ty přípravy na zápasy... Všechny to pod jeho vedením bavilo, vyhrávalo se, všichni dělali všechno naplno. V Královicích je teď fotbalová euforie.

■ Sezonu jste začali hodně divokou remízou na Přední Kopanině 6:6. Co jste si po tom zápase říkal?

Že něco podobného už asi nikdy nezažiju. Na Kopanině jsem dal dva góly, pak jsem hned přidal čtyři proti Radotínu, takže jsem se utrhl v tabulce střelců a už mě nikdo nedohonil. Nebýt toho Radotína, tak jsem mezi střelci čtvrtý, pátý a nikdo by si mě ani nevšiml. Dát čtyři góly v zápase, to se moc často nepovede.

■ Posloucháte hodně otázky směřující na tabulku střelců?

Spíš na to, že první tři místa patří Královicům. O dva góly za mnou jsou Eda Formáček a Kuba Pospíšil. Říkal jsem jim, že by bylo pěkné, kdyby se na mě do konce podzimu dotáhli a všichni jsme se dělili o první místo. To se nepovedlo, ale oni mě přeskochí. Určitě jo.

■ Berete zápolení o nejlepšího střelce prestižně?

Já to neprožívám.

■ Ale vyhrát nejlepšího kanonýra by vás lákalo, ne?

Kdybych dvě kola před koncem vedl, tak bych lhal, kdybych řekl, že nebudu tabulku kanonýrů sledovat. Je to hezké být nahoře. Jsem ale hlavně záložník, za mnou je několik dobrých střelců, je jen otázkou času, kdy mě někdo sesadí. Bylo by hezké, kdybych byl mezi ▶

OČIMA SPOLUHRÁČE A TRENÉRA MARTINA HYSKÉHO

„Jedním slovem je to fotbalista. Má skvělé standardní situace, taková kopací technika je málokdy k vidění i v lize. Přímé kopy a rohy jsou v jeho podání excelentní. Jak si vzpomene, tak je kopne. Samozřejmě je použitelný i ve hře, ví, kam se má postavit, umí dát míč z prvního dotyku. Mínusem je jeho fyzika, sám dobře ví, že by na ní mohl zapracovat. Pohyb je jeho slabina, ale v téhle soutěži ho k tomu někdo těžko donutí. Obecně je to duše a hlava týmu, pochází z Královic, místní klub je jeho srdeční záležitost. Pro mužstvo je to naprosto klíčová osoba.“

střelci nahoře i nadále, ale musí to být spojené s tabulkou, v níž budou Královice nahoře.

■ **Jak vidíte své dva partáky Pospíšila s Formáčkem?**

Jakub je neskutečný fofrník, takhle rychlého fotbalistu jsem dlouho neviděl. Navíc je tvrdý a důrazný, nebojí se ostře vletět do souboje. Je těžké ho chytat, myslím, že by s ním měli problémy i v lize. Nechtěl bych na něj hrát. Navíc je dost gólový.

■ **A Formáček?**

Zrovna nedávno jsem říkal, že se divím tomu, že se ho Bohemka zbavila.

„KLUCI SI DĚLAJÍ SRANDU, ŽE KDYBY BYL TÁTA SPRÁVCE NA LETNĚ, TAK HRAJU ZA SPARTU, JAK JSEM LÍNÝ NĚKAM DOJÍŽDĚT.“

Když vidím v lize její útočníky, tak by se tam Eda neztratil. Jasně, musel by zapracovat na fyzice, trochu si zvyknout na jiný styl fotbalu, ale myslím, že by tam klidně mohl hrát. Má základy, perfektní práci s míčem, rychlé první dva kroky. Na přebor je to hodně nadstandardní hráč.

■ **Když mluvíte o lize v souvislosti se spoluhráčem Formáčkem: Vás nikdy vyšší soutěže nelákaly? Hráli jste maximálně přebor v Královicích. Nabídky přitom dostáváte pravidelně, ne?**

O nabídky nemám nouze, už od žáků pořád něco. Ze všech možností, které jsem měl, mě nejvíce mrzí, že jsem odmítl Slavii, když mi bylo čtrnáct. Na klub přišlo, že mě chtějí, jenže já byl

bych nemohl dál být s kamarády. Tahle šance mě mrzí nejvíce.

■ **Jaké nabídky chodily později?**

Pravidelně z divize, ale tu jsem nikdy hrát nechtěl.

■ **Proč?**

Trénuje se jako ve druhé lize, ale fotbalově mi to nepříjde o moc lepší než přebor. Jasně, je to rychlejší, víc o soubojích, ale abych jel někam 150 kilometrů a pak zpátky? To je celý den pryč. Byla tam i nějaká třetí liga, Břevnov, Střížkov. Tam už jsem byl domluvený, ani nevím, na čem to ztroskotalo. Zástupci klubu za mnou byli v práci, říkali, že

mě chtějí, měli se ozvat druhý den, ale už mi nikdy nikdo nezavola. Předtím jsem trénoval na Vltavínu, ale taky to nedopadlo.

■ **Takže jste se vrátil do Královic. Vy jste typický Královičák, že?**

Jsem v Královicích odmalička. V začátcích jsem byl chvíli v Uhřetěvsi, když v Královicích skončila mládež, pak ještě půl roku v mužích, jinak jen Královice.

■ **To není příliš obvyklé. Čím to?**

Nerad měním věci, jak v práci, tak ve fotbale. Jsem v Královicích zvyklý. Když jsem si myslel, že to v nich dohrajou, ozvala se mi druholigová Čáslav. To se mi zdálo jako zlom, poslední šance. Jak často dostává hráč z přeboru nabídku z druhé ligy?

■ **Moc často asi ne.**

Tam už jsem o tom vážně uvažoval, ale nastal problém, že bych to nezvládl skloubit s prací, musel bych dát výpověď. Lákalo mě zkusit druhou ligu, ale byl by to velký risk. Nemusel bych se prosadit, a co pak? Složenky chodí pořád. Hrozně jsem to chtěl zkusit, ale

okolnosti hrály proti. Před sezonou tam zase byla nějaká divize, ale další nabídky už nečekám. Myslím, že už to půjde jenom níž.

■ **Váš otec dělá v Královicích léta správce na fotbalovém hřišti, to asi hrálo velkou roli, že jste věrný Královičák, ne?**

Přesně tak, bydlel jsem kousek od hřiště, než jsem se odstěhoval. Kluci si dělají srandu, že kdyby byl táta správce na Letně, tak hraju za Spartu, jak jsem líný někam dojíždět. (usmívá se) I kdyby táta nebyl správce, byl bych pořád na hřišti i tak. Tenkrát nebyly počítače a ostatní věci, které existují dnes. Jako kluci jsme hráli fotbal a hokej.

■ **Královice sice hrají pražský přebor, ale většinou vás soupeři berou jako vesnici z okraje Prahy. Jak se na to díváte?**

Je to pravda, Královice jsou vesnička. Soupeři k nám asi jezdí neradi, je to

daleko. Stejně jako já nerad jezdím na Přední Kopaninu. Je to druhý konec Prahy, moc se nám tam nedaří. Oni to ale asi mají s Královicemi podobně. Jednou jsem v Královicích zažil hodně vyhecovaný zápas. Proběhla výměna názorů a já protihráči řekl: „Ty burane!“ On na mě: „Rozhlídni se kolem sebe, ty mně říkáš burane?“ (směje se) To jsem si trochu naběhl. Když si vzpomenu, co jsem někdy na hřišti v tomhle směru předváděl, tak bych si nařekoval. Dělal jsem přesně to, co teď nemám rád, když vidím u mladých frajříků.

■ **Už jste se tedy zklidnil?**

Určitě jo. Kdyby někdo dělal to, co já dřív, tak si řeknu, co to je za magora.

■ **Byl jste tedy klasický frajírek, jak říkáte?**

No jéžiš, úplně se stydím. Bylo to dané věkem. Dostával jsem hodně červených karet za oplácení a podobné nesmysly. Chování jsem měl strašné. Oslaboval jsem mančaft, kluci mi to pak dávali sežrat, moc mi to nepomáhalo. Ale poučil jsem se z toho. I když nervák jsem pořád, teda mimo fotbal. Rychle se nechám vytočit, když stojím v koloně nebo někde musím čekat frontu, to jsem hotovej. Na zápasech už jsem oproti dřívějšímu v pohodě. Všechno jsem komentoval, teď už chápu, že každý hráč vidí různé situ-

Doménou kanonýra přeboru jsou trestné kopy.

Randa lituje, že odmítl Slavii, jinak je v Královicích spokojený.

ace jinak a vyřeší to podle sebe. Ne tak jak chci já. Rozčiloval jsem se hodně, snažím se to omezovat. Tak by mi vadilo, kdyby mi pořád někdo něco vyčítal.

■ **Celý život jste v Královicích. Myslíte, že byste uměl hrát fotbal i jinde?**

Dobrá otázka. V dorostu jsem byl hrát přátelák za Žižkov proti třetiligové Krči. Já tenkrát kopal druhou třídu v Královicích a bylo to, jako bych vlezl mezi letadla. Vůbec jsem nestíhal. Kdybych s nimi chvíli trénoval, dostal bych se do toho. Jenže já to radši zabalil. To je to moje. Řekl jsem si, že je to na mě moc rychlé, takže jsem tam nechtěl být a vrátil se domů.

■ **Dokážete si představit, jaké by to bylo, kdybyste měl hrát za jiný přeborový klub?**

Asi by to bylo lehčí tým, že se v přeboru mezi sebou známe. Ale určitě bych si nedovolil to, co si dovořím v Královicích.

■ **Proč vlastně vůbec nejste kapitán?**

Já jím nikdy nechtěl být, to mi vůbec nic neříká. Mám desítku na zádech, to mi stačí.

■ **Tomu odpovídá i váš herní styl, který máte podobný jako váš oblíbenec Maradona, že?**

Hraju na stejném místě pod hrotem, Maradona byl můj idol. Podle mě je

to vůbec nejlepší fotbalista historie. Říká se, že Messi je lepší, já si to ale nemyslím. Maradona je pro mě úplně nejvíc. Já mám taky rád na hřišti absolutní volnost, bránění moc nedám, i když v dnešní době musím, to se nedá nic dělat. Navíc úplně extrémně nenávidím běhání, to je pro mě utrpení.

■ **Když vás tak poslouchám, vy jste vždycky musel mít problémy s trenéry...**

Dozadu jsem tomu nedával všechno, což se po mně chtělo. Spokojení opravdu asi nebyli. (usmívá se)

■ **Co jsou vůbec Královice ve vašich očích za klub?**

Malý a rodinný, který stojí na panu Janouškovi. I kvůli němu jsem rád, že jsme to dotáhli na první místo v přeboru, což je velká satisfakce po těch blamážích v minulosti, kdy jsme hráli o udržení nebo jsme sestoupili.

■ **Teď vedete přebor. Tipnete si, co by se v Královicích dělo, pokud by to tak bylo i na konci sezony?**

Byla by pořádná pařba, asi by to byl slušnej mejdan, to zaprvé. Pak by se stalo to, že by Královice nešly do divize, už přebor je na tak malý klub nákladný. A divize je úplně jinde. Máme přebor výborně rozjetý, je tam velká šance hrát o první místo, budeme se o to na jaře rvát. Taková příležitost už se nemusí opakovat. ■

KDO JE TOMÁŠ RANDA

Ofenzivní záložník Královic se narodil 26. 12. 1980. Kromě krátkých přesunů do nedaleké Uhřetěvsi je celý život věrný právě královickému klubu, jenž na podzim jako jedna z opor dotáhl k prvnímu místu v Pražské tepleřenské přeboru. K historickému momentu přispěl Randa třinácti góly, což z vyhlášeného exekutora standardních situací dělá nejlepšího střelce soutěže. Z různých důvodů mu nevyšla angažmá od druhé ligy po divizi, živí se jako zástupce vedoucího dopravy ve firmě, která se zabývá zavážením zdravotnických potřeb do nemocnic.

INZERCE

kasa.cz

jděte rovnou ke kase

Osobní přístup v prodejně internetového obchodu.

V každé prodejně **KASAHOUSE** můžete využít náš školený personál.

**TISÍCE
POLOŽEK**
za internetové
ceny skladem

5 MINUT
bleskurychlé
odbavení

**REKLAMACE
DO 30 DNÍ**
řešíme výměnou

www.kasa.cz

Skorkovská 1511, 198 00 Praha 9-Černý Most
V Oblouku 266, 251 01 Průhonice/Čestlice

PO-PÁ 8-20
SO-NE 9-19

841 800 800

POD PALBOU

NADÁVKY OSOBNĚ NEBERU!

ROZHODČÍ JAKUB HRADIL V PRAVIDELNÉM DOTAZNÍKU

TEXT: LUKÁŠ VRKOČ FOTO: PAVEL JIŘÍK ST., ARCHIV J. HRADILA

Na začátku byla nevinná diskuse s tátou. Právě ten JAKUBA HRADILA postrčil ke kariéře rozhodčího. Mimo jiné už si zapískal i v Norsku a ocenil tam úplně jiné chování hráčů i funkcionářů.

■ **Proč jste se dal na dráhu rozhodčího?**

Fotbal jsem začal hrát poněkud pozdě, až ve dvanácti letech, a zkusil to za TJ Sokol Řepy, kde také bydlím. Ale od tehdejšího trenéra pana Rossenbauma jsem slyšel, že nejsem fotbalista a nemá pro mě místo. A ani poté mi nebylo přáno. Doktor mi řekl, že si mám dát na rok pauzu kvůli kolenu. Táhl mi na patnáct a jeden večer jsme s tátou koukali na oblíbenou Spartu a on říká: „*Nechtěl by ses stát rozhodčím?*“ Já jsem jen odpověděl, že bych to mohl zkusit. Táta byl aktivní a hned po víkendu volal na svaz. Přišel a řekl: „*Vše je zařízené, zaplatím účast a knihy a ty tam chod’.* Uvidíš, jestli tě to bude bavit.“

■ **Co říkají vaši blízcí na to, že jste člověkem, jemuž lidé občas sprostě nadávají?**

Řekl bych, že emoce vždy patří k vypjatému souboji a atmosféře, ale asi jsou i trochu dílem toho, jaký je český národ. Mám zkušenost i se zahraničním fotbalem, když jsem měl to štěstí a vyrazil jsem do Norska na jeden z největších turnajů v Evropě jako rozhodčí, a můžu říct, že byl hodně velký rozdíl vidět chování hráčů a disciplinovanost s profesionálním přístupem. A moji známí, když jim vyprávím občasné hlášky od hráčů ze zápasu,

se tomu smějí. Jinak to neberu nijak vážně a osobně, hráči za to dostávají osobní tresty, takže ať si něco klidně utrousí...

■ **Vzpomenete si na zápas, který se vám povedl od první do poslední minuty? Kolik jich bylo?**

Už je to nějaký pátek, co jsem začal, ale vědomě si pamatuji na čtvrtfinále turnaje U19 mezi Ghanou a Penguinos de Brasil. Byl to výborný zápas, ve kterém jsem jako hlavní rozhodčí velmi obstál a dostalo se mi i vděku hráčů a protřesení rukou od vyřazeného týmu a pochvaly od delegátů,

kterých bylo okolo hřiště asi pět. Jinak jsem pískal více zápasů, co byly z mé strany dobré i špatné.

■ **Stal se vám na hřišti někdy nějaký trapas?**

Vzpomenu si na dva. Při jednom jsme o poločasové přestávce kontrolovali stav a udělení žluté karty a ani nevím jak, ale celý zápisník i se žlutou kartou jsem tam nechal, takže při dalším gólu jsem to zjistil. Naštěstí. U žluté karty by to bylo horší. Takže předzápasový pohovor o náhradních věcech byl na místě. Jinak každý rozhodčí ten druhý trapas

bude znát, když zrovna v běhu musíte písknout do píšťaly a ona vám vyletí z ruky. (směje se)

■ **Kterého kolegu berete jako vzor ideálního rozhodčího a proč?**

Jako každému se mi líbí ve výborné formě pískající pan Královec a jinak z evropské scény určitě pan Collina – to byl můj vzor, když jsem začínal. Jinak mám spoustu kvalitních kolegů a současně kamarádů, se kterými jsem na zápase rád a je s nimi výborná komunikace. Pak ten zápas také tak vypadá.

■ **Kam byste fanoušky fotbalu v Praze pozval na nejlepší pivo? Jo tak na nejlepší pivo?**

Tím, že v současné době studuji dálkovou formou střední školu se zaměřením na technologii výroby piva, vína a nealko nápojů, můžu říct, že je to těžké posoudit. A současně vyšel pro nás rozhodčí v platnost zákaz pít jakéhokoliv alkoholu, takže tím skončilo i pozápasové pivo k obědu, čili toho moc neřeknu. Ale jsem spokojen s určitě v této rubrice často zmiňovaným a vlídným klubem SK Střešovice, kde mi i to pivo chutnalo.

■ **Kolik se dá pískáním/máváním měsíčně vydělat?**

Nepohybujeme se v žádných závratných částkách! Funkce rozhodčího je zájmový koníček a nikdo nemůže čekat velké peníze. Když si to každý spočítá, tak mu z toho víkendu zbyde na nějaké to týdenní pivo s přáteli po práci a možná na oběd v restauraci s přítelkyní, kterou musíte odměnit, když s vámi náhodou jede na nějaký zápas a nečekaně začne pršet. (směje se)

Jakub prý nebyl dobrým fotbalistou, tak začal pískat.

JAKUB HRADIL

■ Vyučil se soustružníkem a dálkově studuje obor Kvasná technologie – výroba piva, vína a nealko nápojů s maturitou. ■ Pracuje jako sanitář na operačních sálech ortopedie, kde je jeho náplní převzetí pacienta, komunikace s ním a následné polohování na operaci. ■ Kromě fotbalu má rád automobily, muziku a cestování.

U LESA

K RADNICI

KE HŘIŠTI

Stačí si vybrat
www.grandreality.cz

TÉMA

PŘÍBĚHY PODZIMU

NEJZAJÍMAVĚJŠÍ UDÁLOSTI PRVNÍ POLOVINY PŘEBOROVÉ SEZONY

120 ZÁPASŮ, 53 VÍTĚZSTVÍ DOMÁCÍCH, 31 REMÍZ A 36 VÝHER HOSTŮ S PRŮMĚREM 3,7 GÓLU NA ZÁPAS. NEJEN TOHLE PŘINESL PODZIM V PRAŽSKÁ TEPLÁRENSKÁ PŘEBORU MUŽŮ. NEJVYŠŠÍ METROPOLITNÍ SOUTĚŽ BYLA PLNÁ ZAJÍMAVÝCH PŘÍBĚHŮ. PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIÁL VYBRAL ČTYŘI Z NICH.

TEXT: RADIM TRUSINA **FOTO:** ONDŘEJ HANUŠ, PAVEL JIŘÍK ST. A PAVEL SLAVÍČEK

PŘÍBĚH PRVNÍ

TŘI KRÁLOVÉ Z KRÁLOVIC

Nevidanou raritu můžete objevit při pohledu na tabulku střelců Pražská teplárenská přeboru. První tři místa okupují hráči Královic v tomto pořadí: 1. Tomáš Randa – 13 gólů, 2.–3. Eduard Formáček a Jakub Pospíšil – oba 11 gólů. V součtu tak útočné trio vedoucího týmu soutěže zvládlo 35 branek, což je 83,3 procenta všech gólů mužstva. Jen u sedmi zásahů není uvedeno jedno z těchto tří jmen. A co víc: v přeboru tyhle „tři krále“ přestřílela pouze Čafka s 38 zásahy. Jiný tým se na metu 35 gólů, což je součet všech gólů královických snajprů, nedostal! Takhle úderná trojka v jednom mužstvu, to je unikát. „Tenhle půlrok se nám i celým Královicím povedl parádně. Z ostatních kluků v kabině si děláme srandu, že mají všichni méně gólů než brankář Hájů Martin Tlustý,“ směje se Tomáš Randa, nejlepší kanonýr první části soutěže. Jen na vysvětlenou: Tlustý kopal na podzim pět penalt a čtyřikrát uspěl. Na tohle číslo se žádný další hráč Královic nedostal. Záložník Michal Krejča se trefil dvakrát, zbylých pět gólů si rozdělil zbytek kabiny po jednom. I to dokazuje, jak moc důležité trio RFP pro Královice je. Randa hraje ofenzivního záložníka a jeho vyhlášenou disciplínou jsou

veškeré standardní situace. Formáček na hrotu zaujme výbornou technikou a přehledem, Pospíšil je zase velmi rychlý útočník, který má svůj styl postavený na agresivitě a důrazu. Dohromady tvoří báječný mix.

„Sebe hodnotit nebudu, ale Eda Formáček s Kubou Pospíšilem jsou na tuhle soutěž nadstandardní hráči. Když má tým dva nebo tři takové, je

to hodně znát,“ vypráví Randa. „Pro soupeře musí být zápasy s námi dost těžké. Běžně mají týmy v sestavě jednoho vyhlášeného střelce, kterého zdvojujete, dáváte si na něj bacha a pořádně si ho hlídáte. To proti Královicím nejde, protože jsme góly dávali všichni tři. Když soupeři uhlídají jednoho z nás, je tam druhý, třetí... Valí se to ze všech stran a každý

z nás se umí prosadit,“ pochvaluje si Randa.

Případy vynikajících střelců z minulosti jsou dobře známé. Při všech předzápasových přípravách celků, které čekal Meteor, v kabině zaznělo jméno Fíček. Soupeři Přední Kopaniny se zase chystali na Strnadela, v Motorletu nahánělo hrůzu jméno Patera. Pořád to ale byli jednotlivci, ne „hokejová lajna“. „Tohle je asi vážně rarita. Věřím, že s k námi na jaře připojí i další kluci. Čím víc nás mezi střelci bude, tím líp,“ plánuje Randa.

Už teď je jasné, že kromě prvního místa v přeboru budou Královice usilovat o to, aby i nejlepší střelec nosil jejich dres. Za suverénním triem číhá šestice, která se srovnala na 8 gólech. „Teď o nejlepším střelci vůbec nepřemýšlím, ale lhal bych, kdybych řekl, že by mě to nelákalo. Na to by přišla řada ale až pár kol před koncem,“ povídá Randa, který se už jednou nejlepším kanonýrem přeboru stal. „Myslím, že mě kluci předeženou. Je to jen otázka času. Ať se Eda s Kubou podělí o první místo mezi střelci. Pro mě je prvořadé, abychom vydrželi nahoře a třeba se pokusili přebor vyhrát. Když budu dávat góly a budeme prohrávat, bude to k ničemu,“ ví Randa. ■▶

Tři králové z Královic: Randa, Pospíšil a Formáček (úplně vpravo)

VRŠOVICE: PODCEŇOVANÝ ČLEN ŠPIČKY

Ač podzim zakončili čtyřmi porážkami z pěti zápasů, jsou fotbalisté Vršovic jedním z nejspokojenějších pražských týmů v posledních letech. Musí být, jen posuďte:

Předminulá sezona – 1. místo v I. A třídě bez porážky.

Minulá sezona – nováček Pražská teplárenská přeboru všechny šokoval báječnou jízdou, která skončila přesvědčivým triumfem v nejvyšší metropolitní soutěži.

Aktuální sezona – očekávané vyklizení čelních pozic se nekonalo. Vršovice jsou opět nahoře, v přeboru přezimují třetí, ač z 15 utkání víc než třetinu prohrály (6).

I tak jsou ale „objevem“ posledních let. Třetí rok po sobě hrají na špičce, což v klubu dřív nebyvalo zvykem.

„Budeme se snažit vyhrávat, ale že bychom zase měli skončit první? Budme realisti, na to nemyslíme. Chceme hrát v popředí, kdyby se povedlo být do pátého místa, tak by to bylo fajn,“ předpovídal už v létě šéf klubu Jaroslav Bellada. „Ale je pravda, že na první místo jsme nemysleli ani před rokem. Bude to náročné a jsem zvědavý, jak to uneseme.“

Dobrá zpráva pro Belladu je, že tým zatím sezonu, v níž obhazuje prvenství, zvládá perfektně. Dlouho vedl tabulku, ale v závěru přišly výsledkové výpadky, které před Vršovice katapultovaly Královice a překvapivě také béčko Admiry.

„V závěru jsme předváděli nevýrazné výkony, hlavní příčina byla přístup hráčů k zápasu,“ zlobil se Pavel Homolka, trenér Vršovic, po nečekané

porážce 0:1 se Zbraslaví, která bojuje o záchranu. „Po určité fázi přišlo uspokojení, u některých není taková touha po vítězství.“

Je pravda, že Vršovice vítězily třetí rok za sebou. Na unikátní sezonu v I. A třídě, navázal tým v přeboru

jako soupeř s Uhelnými sklady. „On dělá rozdíl. Všemmu dá řád.“

Vršovice nehrály žádný úchvatný styl, což platí dodnes. Nečekejte od nich ofenzivní manévry a velké kanonády. Soupeři se jim často až posmívali, že s tak „hrozným“ protivníkem

Vršovická radost neutichá... Naopak!

pod vedením trenéra Karla Jeřábka, který možná trochu překvapivě vzal nabídku vést klub, kde začínal jako hráč. Předtím úspěšně působil v Horních Měcholupech, Meteoru či na Admíře, tedy o patro výš.

Ač se s Vršovicemi v minulém ročníku obecně nepočítalo, přebor senzacně ovládly. „Vršovice mají na přebor nadstandardního trenéra. Svoji taktikou a tým, jak hráče usměrňuje, posouvá tým výš,“ hodnotil Zdeněk Vořechovský, který za klub z Prahy 10 odehrál podzimní část, a pak přijel

dlouho nehráli – problém byl ten, že se tyhle scénky odehrávaly poté, co Vršovice zvítězily...

Jejich hra je založená na poctivosti, důrazu, obětavosti a hlavně vynikajících standardních situacích. Obzvláště veterán Jan Šimr je v pokutovém území soupeřů extrémně nebezpečný. Bylo to tak v minulé sezoně pod Jeřábkem, je tomu tak i teď, kdy tým převzal Homola a Jeřábek se rozhodl zkusit štěstí v divizních Louňovicích, které šly do soutěže jako nováček a teď vedou tabulku skupiny B...

„Kádr je pohromadě už tři čtyři roky, druhý rok hrajeme v přeboru nahoře, ač se s námi moc nepočítalo. Myslíme, že vedení musí být spokojené,“ usmívá se Šimr. „Můj dojem ale je, že poslední zápasy podzimu zkazily to, co jsme do té doby předváděli.“

Co by za to ale jiná mužstva dala: Vršovice mají nejlepší obranu v soutěži, v 15 utkáních inkasovaly jen 17 gólů, nemusí se stresovat boji o záchranu. V minulém roce dosáhl tým maxima – víc než vyhrát přebor nemůže, aspoň ne v dohledné době. Možnost posunu do divize nevyužil. „Kluci od začátku věděli, jak to je. My na vyšší soutěž nemáme peníze. Starší hráči by do toho stejně nešli,“ říká Bellada. „Ale byli jsme první, kluci hráli bez stresu a skončilo to našim vítězstvím v přeboru.“

Teď se ukazuje, že 1. místo určitě nebyla náhoda. Vršovice jedou dál, i když ne tak suverénně jako před rokem. Důležité je ale zdůraznit, že po minulé sezoně odešel s Jeřábkem i klíčový záložník Michal Uhlíř, zároveň nejlepší střelec celku. S jeho absencí se tým vypořádal výborně. „Kluky jsem varoval, že to pro nás bude daleko těžší než v minulé sezoně. Tam s námi nikdo nepočítal, na podzim nás nikdo nebral vážně. A když jsme byli v polovině přeboru první, tak se zase psalo, že to na jaře nezvládneme a z té první příčky spadneme. No a my jsme tam nakonec zůstali,“ uvedl Bellada. Teď půjdou Vršovice do jara ze třetí pozice. Co bude na konci?

PODZIM? MÍNĚ NEŽ MÁLO, ŘÍKÁ NEJLEPŠÍ HRÁČ JANOUŠEK

V hodnocení trenérů a redaktorů portálu www.fotbalpraha.cz patří Jiří Janoušek tradičně mezi nejlepší hráče Pražská teplárenská přeboru. Vyhlášený technik a driblér v podzimní části soutěže zaujal nejvíce ze všech: s 9 nominacemi se stal hvězdou první poloviny přeboru. „Věděl jsem, že vedu v počtu nominací na Hájích, nevšiml jsem si ale, že i celkově v přeboru,“ řekl 30letý záložník.

■ A jaká byla vaše reakce?

Samozřejmě je to hezké a milé, když se na podobnou věc člověk podívá. Moc nevím, co k tomu říct víc...

■ Třeba to, že váš herní styl je vysoce líbivý. Souhlasíte?

To je asi pravda. Rád si hraju s míčem, baví mě to. Nemohl bych nastupovat s tím, že bychom jen bránili a byli zalezlí, jak to některé kluby dělají. Ale ne každému se musí můj projev na hřišti líbit. Trenéři mi hodně vyčítají, že se tolik nevracím, což si samozřejmě nemyslím. (směje se)

■ Zkuste se tedy zhodnotit sám: Jak jste byl spokojený?

Hodnotím se nerad, ale musím říct, že se mi hrálo lépe než dřív. Lépe se mi dýchalo, celkově to bylo takové lehčí. V tomhle směru ten půlrok vyšel velmi dobře.

■ Čím to?

Dřív jsem vůbec neodpočíval, posilovna, sám jsem chodil běhat, do toho

fotbal, futsal, hantepka. Omezil jsem to, víc odpočívám. Myslel jsem si, že potřebuju fyziku, ale to, že jsem přestal trénovat sám, mi pomohlo. Došlo mi, že se mi bez toho bude hrát lépe, což se stalo.

■ Na výsledcích Hájů se to ale moc neprojevilo, jste pátí od konce.

(hořký úsměv) Začátek nám vyšel nádherně, šest zápasů bez porážky, samé srandičky ve stylu: Kdo nás zastaví? Divize! S Honzou Slabým jsme si dělali legraci, že nám bude tabulka malá, akorát jsme to mysleli směrem nahoru, ne dolů. (směje se) Byl jsem docela rád, když jsme dostali osm gólů na Čafce.

■ Opravdu?

Myslel jsem si, že nás to probudí. Jenže přišlo dalších sedm zápasů, ve kterých jsme uhráli jen bod. Moc nás ta osmička neprobudila, spíš nás dostala dolů.

■ Jak jste tu černou sérii prožívali?

Každý zápas jsme se hecovali, že do toho půjdeme, ale přebor je hodně vyrovnaný, ta utkání byla těsná a my je prohrávali. Dostali jsme se z toho až v posledním kole, když nepočítám domácí remízu s Přední Kopaninou.

■ Nestoupí vám výborný začátek přeboru trochu do hlavy?

Že bychom ten úspěch v prvních šesti kolech neunesli? To si nemyslím. Spíš to byla shoda okolností. Ale sranda v kabině byla pořád, mrzelo nás to, ale že bychom se tím

nějak trápili, to ne. Byli jsme v pohodě. Na hřišti na sebe sice občas zakřičíme, i si někdy nadáváme, pak ale jdeme po zápase normálně na pivo. Na hřišti je to jiný svět, to si člověk nesmí tolik brát. Mimo něj jsme v pohodě.

■ Jak celkově hodnotíte podzim Hájů?

Celkově je to málo, určitě málo. Před sezonou jsme čekali něco jiného, natož pak když jsme byli po šesti zápasech v první trojce. Když nad tím tak přemýšlím, tak je to méně než málo. Škoda, máme rozhodně na víc. Bývalý trenér Slabý dokonce říká, že kdybychom byli kompletní i s Ven-

cou Hruškou, který byl zraněný, máme na to přebor vyhrát.

■ Tak k tomu je teď daleko. Jaké to vůbec je pod novým trenérem Procházkou?

Má to dobré, na Hájích zapadne každý. Co se týče pana Slabého, jako by ani neodešel, chodí na každý zápas, teď se s ním i víc bavím. Dřív mi bylo hloupé s ním probírat, co hrát a jak, když byl trenér a já hráč. Nechtěl jsem mu do toho kecat. Teď už je jen jako divák, tak to řešíme víc.

■ Je trenér Procházka hodně odlišný ve stylu trénování oproti jeho předchůdci?

Rozdíl je v tom, že nás pan Slabý za ty roky dokonale znal, trenér Procházka je tady půl roku, ještě nás poznává. Když se nedařilo, zkoušel různé posouvat kluky v sestavě, což by pan Slabý asi nedělal, protože přesně věděl, co od koho čekat. Trenér Procházka klukům vzadu říká, aby si tolik nehráli s míčem a řešili to jednoduše. Radši ať to odkopnou, když jsou pod tlakem. To trenér Slabý chtěl hrát pořád kombinovaně, za každé situace nám říkal, ať si hlavně zahrajeme. Zásadní změny to ale nejsou.

■ Na jaře vás asi čeká boj o zachranu, souhlasíte?

Pro nás se nic nemění: chceme si zahrát fotbal tak, aby nás bavil. Série porážek sice nebavila nikoho, ale to by se už nemělo opakovat. ▶

Tahoun Hájů se jmenuje Jiří Janoušek. (vpravo)

NOVÉ KLUBY V PŘEBORU – SENZACE I ZKLAMÁNÍ

Tři nové celky oproti minulé sezoně hrají v tomto ročníku Pražská teplárenská přeboru. Admira B a Radotín zamířily do nejvyšší metropolitní soutěže z I. A třídy. Přední Kopanina se vrátila po čtyřech letech v divizi. Tipovalo se, že Kopanina s Radotínem budou hrát nahoře. Běčko třetiligového klubu z Kobylis bylo velkou neznámou, ale extra se s ním v boji o čelo nepočítalo. Jenže všechno je jinak: z Admiry B se stalo senzační překvapení podzimu, Radotín hraje průměr, Kopanina zklamala. „Nikdo nepředpokládal, že budeme takhle nahoře. Přebor nám sedí víc než I. A třída,“ usmíval se po posledním podzimním kole záložník Admiry Josef Jedlička.

Admira B hraje pěkný fotbal, v půlce soutěže je druhá s pětibodovou ztrátou na vedoucí Královice, na obháje trofeje z Vršovíc má bod k dobru. Mimochodem oba tyto celky běčko Admiry porazilo, Královice dokonce venku! Tohle je pro přebor opravdové osvětlení. „S postavením v tabulce jsem spokojený, přesto se na jaře ještě musíme zlepšit. Jak herně, tak takticky,“ hodnotil na klubovém webu trenér Robert Rambousek. „Úplný propadák jsem u mužstva neviděl, vždy jsme byli důstojným soupeřem,“ těší ho.

Admira samozřejmě v případě potřeby může sáhnout do kádru třetiligového áčka, což je v přeboru obrovská výhoda. Párkrát se tak stalo. I to je dů-

vod, proč je tak vysoko. „Všichni kluci zaslouží pochvalu, stejně jako hráči z A-týmu, kteří za nás chodili. Vždy byli jedni z nejlepších,“ myslí si Rambousek. „Čeká nás tvrdá zimní příprava. Kdo to vydrží, bude na jaře ještě lepší.“ Lepší – v případě Admiry B vyhrát přebor. Kdyby se tak stalo, šlo by o za-

Strnadel na kolenou aneb Přední Kopanině se tolik nedařilo.

jímavou kuriozitu, protože i v minulé sezoně vyhrály Vršovice ihned po postupu. „Divize ale vůbec není na pořadu dne,“ odmítá Rambousek.

Zcela opačné starosti má Přední Kopanina. Po pádu z divize nezárí ani v přeboru: před zimou je třetí od konce s pětibodovým náskokem na poslední Uhřetíněves. Nečekalo se, že by měla Kopanina soutěž suverénně

prolétnout a vyhrát ji, ale do první pětky se s ní počítalo... „S podzimním umístěním jsme na Kopanině jednoznačně nespokojení,“ přiznává Tomáš Cigánek, šéf klubu. „Po sestupu z divize jsme nečekali, že budeme zářit ve špičce tabulky, ale rozhodně jsme nechtěli být po polovině soutěže třetí

od konce. Bereme to jako odraz skutečného stavu, kdy se nám nepovedlo v létě kádr dostatečně doplnit. Zůstal úzký, mladý, nezkušený. Navíc jsme se potýkali s velkými výpadky hráčů v tréninkovém procesu.“

Kopaninu tak čeká perná zima. Po letech, kdy se tým zachraňoval ve čtvrté nejvyšší soutěži, si v tomhle směru neodpočine ani v Praze. A to

v létě přišlo k týmu trenérské duo Heboussé – Šturma, které si udělalo velmi dobré jméno v Motorletu. Vedení s nimi ale počítá i nadále, v trenérech problém nevidí. „Máme jednoznačný zájem o pokračování trenérské dvojice Heboussé – Šturma v plném složení. Budeme se snažit o udržení všech klíčových hráčů a pracujeme na posilách,“ říká Cigánek. „Problémy zůstat budou mít ti, kteří nedávají fotbalu tolik, kolik je na této úrovni třeba. Všichni si musí uvědomit, že naši fanoušci i sponzoři očekávají náš první tým v mnohem lepší kondici a postavení, než je dnes!“

Kopanina dosáhla jen na tři výhry, což je s Třeboradicemi a poslední Uhřetíněvesi nejméně ze všech. Velké problémy měla i v obranné hře, i proto se trenéři rozhodli k takřka revolučnímu kroku, kdy na stopera stáhli vyhlášeného kanonýra Bohuslava Strnadela. Jeho přesun pomohl, Kopanina nedostávala tolik branek jako na začátku soutěže, přesto je až 14. „Podzimní neúspěch je pro management klubu a realizační tým výzvou zpracovat na změnách a připravit se na jarní odvetnou část, kdy budeme chtít představit Přední Kopaninu v mnohem lepším světle,“ povídá Cigánek. „V příštím roce náš klub oslaví 80 let svého založení a jubileum nechceme slavit tak, aby se náš první tým, vlajková loď klubu, potácel u dna tabulky nejvyšší pražské soutěže.“

Na Admirě nečekali, že budou v přeboru tak úspěšní.

Kterýpak rozhodčí vytáhl nejvíce žlutých karet?

PODZIMNÍ ČÍSLA

PŘEBOR VE STATISTIKÁCH

TABULKA STŘELCŮ PO PODZIMU

1.	Tomáš Randa	Královice	13
2.	Jiří Doležel	Žižkov B	12
3.	Jan Kovář	ČAFC	8
	Martin Chvátal	ČAFC	8
	Petr Junek	Meteor B	8
	Zdeněk Zmeškal	Uhelné sklady	8
	Jiří Doležel	Žižkov B	8
	Pavel Červenka	Třeboradice	8
4.	Bohuslav Strnadel	Přední Kopanina	7
	Pavel Mráz	Bohemians Praha B	7
	Miroslav Mašlej	Radotín	7

TABULKA PODZIMNÍ ČÁSTI PRAŽSKÁ TEPLÁRENSKÁ PŘEBORU 2013/2014

1.	Královice	15	9	4	2	42:27	31
2.	Admira B	15	7	5	3	33:27	26
3.	Vršovice	15	8	1	6	22:17	25
4.	ČAFC	15	7	3	5	38:26	24
5.	Viktoria Žižkov B	15	6	5	4	26:18	23
6.	Uhelné sklady	15	6	5	4	24:18	23
7.	Meteor B	15	6	4	5	32:28	22
8.	Radotín	15	6	4	5	27:26	22
9.	Libuš	15	6	3	6	28:25	21
10.	Bohemians Praha B	15	5	4	6	31:35	19
11.	Motorlet B	15	5	3	7	24:25	18
12.	Háje	15	5	3	7	29:37	18
13.	Třeboradice	15	3	8	4	24:31	17
14.	Přední Kopanina	15	3	6	6	29:35	15
15.	Zbraslav	15	4	3	8	18:25	15
16.	Uhřetěves	15	3	1	11	17:44	10

PŘEBOR VE STATISTIKÁCH

1.	Přední Kopanina – Královice	6:6	12
2.	ČAFC – Háje	8:2	10
3.	Uhřetěves – Bohemians Praha B	5:4	9
	Žižkov B – Třeboradice	8:1	9
4.	Bohemians Praha B – Admira B	4:4	8
	Háje – Třeboradice	4:4	8
	Královice – Radotín	5:3	8
	Uhelné sklady – Uhřetěves	7:1	8

PŘEBOROVÁ NEJ

Nejlepší útok:	Královice (42 gólů, průměr 2.8 gólu na zápas)
Nejlepší obrana:	Vršovice (17 gólů)
Nejlepší střelec:	Tomáš Randa, Královice (13 gólů)
Největší počet vychytaných nul:	Michal Rohlíček, Libuš (4)
Nejvíce výher:	Královice (9)
Nejvíce remíz:	Třeboradice (8)
Nejvíce porážek:	Uhřetěves (11)
Největší kladný rozdíl ve skóre:	Královice (+15)
Největší záporný rozdíl ve skóre:	Uhřetěves (-27)
Nejlepší zápas:	Přední Kopanina – Královice 6:6
Nejvíce žlutých karet kluby:	Uhelné sklady (45)
Nejvíce červených karet kluby:	Háje (5)
Nejvíce žlutých karet jednotlivci:	Jan Šimr, Vršovice (7)
	Jan Petrla, Uhelné sklady (7)
Nejvíce červených karet jednotlivci:	Martin Bednář, Háje (2)
Nejvíce pokutových kopů:	Háje (5)
Nejméně pokutových kopů:	Uhelné sklady (0)
	Třeboradice (0)
Nejvíce nařízených pokutových kopů proti:	Admira B (6)
Nejvíce zápasů jako hlavní rozhodčí:	Milan Flimmel (8)
Nejvíce zápasů jako asistent rozhodčího:	Jaroslav Stumpf (11)
Nejvíce ŽK udělil:	Jan Hurych (30)
Nejvíce ČK udělil:	Borek Stěhule (4)
Největší překvapení podzimu podle Speciálu:	Admira B
Největší zklamání podle Speciálu:	Přední Kopanina

INZERCE

Právě vychází

NEJSTARŠÍ ČESKÝ
SPORTOVNÍ ČASOPIS!

GÓL jen za 15 korun!

Fotbal je o **gólech**, **GÓL** je o fotbale!

gól

zima 2013 | 2014

široký výběr zájezdů za sluncem i na lyže

**NAVŠTIVTE NAŠE PRAŽSKÉ
POBOČKY:**

Vodičkova 25, 110 00 Praha 1, tel.: 221 592 592, vodickova@alexandria.cz
Španělská 2, 120 00 Praha 2, tel.: 221 466 466, info@alexandria.cz

ALEXANDRIA
cestovní kancelář

LEGENDA

PUČ A LEVÁ ŠAJTLE K BLIŽŠÍ TYČI

VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI HISTORIE PRAŽSKÉHO FOTBALU JAK JE (MOŽNÁ) NEZNÁTE

TEXT: MILOSLAV JENŠÍK FOTO: ARCHIV AUTORA

Král reprezentačních kanonýrů první republiky Antonín Puč v typické střelecké pozici proti Skotům (1:3) roku 1937

Italové začali pěkně zostra a piš-ťalka švédského rozhodčího Eklinda, kterého před utkáním přijal ve své lóži diktátor Mussolini, k tomu povětšinou mlčela! Hrál se chvíli a Rudolf Krčil už kulhal. Ve 25. minutě se ANTONÍN PUČ stal obětí brutálního zákroku pravého halva Ferrarise. Stavitel našeho týmu Karel Petrů, asociační tajemník František Gürtler a italský svazový kapitán Vittorio Pozzo ho napůl v bezvědomí odnesli za postranní čáru...

V horečném úsilí co nejdříve vrátit velkého bojovníka do hry Gürtler trochu víc nahnul lavičku s čpavkem. „To by probralo i mrtvého,“ smál se Puč po letech na srazu Klubu kanonýrů. „Jak mi čpavek vletěl do nosu a do očí, vyskočil jsem jako střelený.“ První, co uviděl, když se znovu ocitl na hřišti, byl Čambalův přesný pas do běhu. Protáhl se s míčem kolem zadáků v modrém podél postranní čáry a z navyklého „nemožného“ úhlu snad dva metry před brankovou čarou tvrdě

vypálil. Míč, kterému vnější strana nártu levačky udělila těžko odhadnutelnou faleš, jen zasvištěl podle bližší tyče do italské branky. „Pučovky“ se v Praze říkávalo těmhle jeho vražedným projektilům. Teď jeden z nich zajistil našemu týmu vedení.

Byla neděle 10. června 1934, na římském Stadiu Nazionale se odehrával finálový zápas II. mistrovství světa ve fotbale a ve 25. minutě druhého poločasu se Československo ujalo vedení 1:0. Devět minut před koncem však Squadra Azzura vyrovnala a v 5. minutě prodloužení strhla vítězství na svou stranu. Oba góly padly po předchozích faulech na naše zadáky, kterých si pan Eklind nějak nepovšiml. Velmi podobně ostatně Italové cestou do finále vyřadili i Španěly a Rakušany...

Když na náš finálový gól z Říma přišla řeč, slavný kanonýr se často vracel ještě ke dvěma dalším, které si hned po něm považoval nad jiné. Oběma počastoval Angličany. Prvním na Spartě pár dnů před odjezdem na slavný šampionát zařídil našim bar-

ANTONÍN PUČ

■ 16. 5. 1907–18. 4. 1988 ■ levá spojka, později levé křídlo ■ **Kariéra:** 1920 SK Smíchov, 1925 Slavia Praha, 1938 Viktoria Žižkov (do roku 1940) ■ **Ligové góly:** 123 v 166 zápasech; Král ligových střelců 1927 spolu s Josefem Šimou ze Sparty (13 gólů) a 1928–29 (13) ■ **Mistrovské tituly:** 1925, 1929, 1930, 1931, 1933, 1934, 1935, 1937 ■ **Mezistátní zápasy:** 60 v letech 1926 až 1939; 34 gólů, 1 zápas a 1 gól v utkání za Čechy a Moravu roku 1939 proti Německu (4:4); člen týmu na světových šampionátech v letech 1934 a 1938

vám vítězství 2:1. Druhý vstřelil na podzim roku 1939 na londýnském stadionu White Hart Lane v utkání, které národní mužstvo nakonec nešťastně tečovanou „ranou z noci a mlhy“ prohrálo 4:5, ale až do poslední minuty vzdorovalo Ostrovanům jako žádný reprezentační tým z pevniny, který se tam do té doby představil.

Z „CINDY“ DO SVĚTA

Z Jinonic – až do roku 1922 obce pěkný kus cesty za hranicemi Prahy – chodil do měšťanky na Smíchově, který byl v té době také ještě samo-

statným městem. Pěšky, jak jinak! A v létě v zimě tam i zpátky kopal před sebou hadrák. Prostě dvoufázový trénink. Odpoledne ho pak až do tmy čekal další na hřišti v Butovicích. „Když jsem chodil ze školy domů, musel jsem hadrák vykopat i do schodů. Ale brzy mi to nedělalo nejmenší potíže.“ Ve třinácti letech poprvé obul opravdové kopačky a oblékl dres. Byl zelenobílý, protože patřil smíchovské Čechii. Netrvalo ani rok a přišli si pro něho z Císařské louky, které kluci neřekli jinak než „Cinda“. Sídlił tam černobílý SK Smíchov a ten měl jeden z nejlepších ▶

Přemožitelé rakouského „wunderteamu“ ve Vídni roku 1931: zleva Moudrý, Puč, Čtyřoký, Kalocsay, Madelon, Hess, Čambal, Burgr a Plánička, pod nimi Junek, Nejedlý, Košťálek a Benda

Slavia z roku 1926: zleva Pleticha, Kratochvíl, Puč, Silný, v pozadí mezinárodní sekretář Laufer, Šoltys, Kummermann, Plánička, F. Hojer, před nimi Plodr, Dobíáš, Vodička

Mohli mít ti kluci lepšího učitele?

DROBNÉ KLEPY

DOBŘE SI KLUK VYBRAL

Když se vyučil soustružníkem, bral zprvu ve smíchovské Kohoutově strojárně týdně... raději to vypíšeme slovy: šestnáct korun a padesát haléřů. První měsíční gáže ve Slavii činila 700 Kč. A počinek mu vyplátili ještě dříve, než si v červenobílém zahrál první zápas. Ale ne že by se u každého nováčka tak uhodilo přes

kapsu. V Pučově případě věděli moc dobře, jaký přichází borec!

KŘEST VE FINÁLE

Pučův debut v červenobílém dresu se odehrál v říjnu roku 1925 v derby „S“ a k tomu ještě ve finále Středočeského poháru. Slavia prohrála 2:4, ale hubený mládeneček na levé spojce vstřelil její první gól. Dva

měsíce poté byl povolán do mužstva Prahy a v červnu následujícího roku oblékl v Záhřebu poprvé reprezentační dres. K vítězství 6:2 nad Jihošlovany přispěl pátým gólem. Jaký přichází borec!

MIO PICCOLO PUC

K MS 1934 byla v Itálii vypsána soutěž na nejlepší román se spor-

tovní tematikou. Vyhral ji příběh mladé posluchačky rozhlasu, která se v průběhu finálového boje zamilovala do našeho levého křídla. Chvěla se o „svého malého Puče“, když ho odnášeli ze hřiště, radovala se, když hned po návratu vstřelil jejím krajanům gól – a nakonec byla zklamána, když Pučův tým odešel poražen...

dorostů široko daleko. Toník se ani tam neztratil. Když porazili dorostence Vršovce – příští Bohemky – 5:1 a sparťanské ratolesti dokonce 6:0, nastřílel sám všechny góly vítězů!

Nebylo mu ještě ani šestnáct, když ho postavili do klubového prvního mužstva. Tehdy se stal ze středního útočníka levou spojkou. Bylo jen otázkou času, kdy si pro něho přijdou z některého velkého klubu. Zkoušela to snad celá pražská fotbalová smetánka, ale nejvytrvalejší byla Slavia. Otec nechtěl zprvu o přestupu ani slyšet, ale nakonec povolil, dorostenecká komise souhlasila s udělením výjimky – a tak se Toník v osmnácti letech stal profesionálem.

REKORD NA VĚČNÉ ČASY

Když roku 1932 přišel do Slavie Vlastimil Kopecký, posunul se Puč na křídlo a dávali spolu koncerty. Stejně jako v národním mužstvu se spartánem Oldřichem Nejedlým. Jeho střelecký rekord v národním mužstvu se dlouho, dlouho zdál být k nepřekonání; až po 66 letech se to povedlo

Janu Kollerovi! A 11 gólů nastřílel Puč i ve Středoevropském poháru, kde se musel prosazovat proti nějakým borecům!

Uměl všechno, co se vůbec dalo umět. Tvrdé střely (pravou jako le-

vou), měkké čečrané centry, to i ono v nejprudším běhu. Míř ovládal jako málokdo, byl rychlý jako vítr, tvrdý a odolný. Když se na slávistických trénincích hrálo na dvě, stál vždy útok prvního mužstva proti nejlepšímu bran-

káři a zadákům. Takže František Plánička měl zatraceně zažité, co říkal: „V životě jsem nechytil proti tak nebezpečnému střelci, jako byl Tonda!“ Jaké bychom mohli chtít odbornější a přesvědčivější dobrozdání?

Vítězové nad Švýcary v březnu 1935: zleva Puč, Burgr, Plánička, Čtyřoký a Krčil, v podřepu Rulc, Nejedlý, Bouček, Košťálek, Fazinek a Horák

MLÁDEŽ

KANONÝR CHCE DO LIGY MISTRŮ

TALENT JIŘÍ KAŠTIL Z SK ZBRASLAV V PRAVIDELNÉM DOTAZNÍKU

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: ARCHIV J. KAŠTILA

Pokud bude sázet góly,
na Ligu mistrů šanci má!

Starší žáci Zbraslavi jsou v letošní sezoně k nezastavení. Na podzim vyhráli všech jedenáct zápasů při neuvěřitelném skóre 73:8! Takřka v každém utkání se trefil i třináctiletý útočník JIŘÍ KAŠTIL, který například jen Šeberov potupil sedmi góly! Vyrůstá na jihu Prahy kanonýr, který si jednou zahraje třeba i vysněnou Ligu mistrů?

■ Fotbalové začátky:

K fotbalu mě přivedli moji dva bráchové Milan a Mírek. Od čtyř let jsem si kopal na zahradě. V pěti jsem šel na první trénink do FSC Libuš, kde mě trénoval právě můj brácha Milan.

■ Důležité kroky v kariéře:

Nejdůležitějším krokem byl přestup do Slavoj Vyšehrad. A pak přestup do SK Zbraslav pod vedením velmi zkušených trenérů Michaela Žižky a Stanislava Sádovského.

■ Nejoblíbenější trenér:

Tak určitě můj brácha Milan. Začínal se mnou a hodně mě toho naučil. Teď můj současný trenér Michael Žižka, který mi dává ve fotbale velmi hodně, a pan Stanislav Sádovský. A rád bych se zmínil o trenérovi z Vyšehradu Alessandru Morenini.

■ Fotbalový vzor:

Cristiano Ronaldo, líbí se mi jeho styl hry.

■ Oblíbený hráč v ČR:

Roman Bednář.

■ Oblíbený světový hráč:

Eric Cantona.

■ Oblíbený klub:

AC Sparta Praha.

■ Neoblíbený klub:

Žádný nemám, fandím dobrému fotbalu.

■ Poslední výsledek A-týmu Zbraslavi v sezoně:

Výhra 1:0 ve Vršovicích. Gól dával z penalty náš trenér Michael Žižka.

■ Nejlepší spoluhráč v týmu:

Šimon Hrubý, Viktor Vodička, František Mecera.

■ Sportovní cíl:

Zahrát si Ligu mistrů.

■ ... a kdyby to nevyšlo ve fotbalu – čím chce být:

Ještě nevím, zatím jsem o tom nepřemýšlel, ale fotbalu bych se chtěl věnovat napořád.

■ Dělá i jiný sport než fotbal?

Nedělám a ani nehodlám dělat.

■ Mimofotbalové zájmy:

Chodím ven s kamarády, jezdíme se dívat na fotbal, do kina a podobně.

■ Nejlepší relax a odpočinek:

Nejraději poslouchám hudbu.

■ Oblíbené jídlo:

Smažený kuřecí řízek s bramborovou kaší a zeleninový salát.

■ Oblíbená hudba (skupina, interpret):

Britská kapela HURTS.

■ Prospěch ve škole:

Nadprůměrný!

■ Počet přátel na facebooku:

Mám 338 přátel, zatím.

■ Typ holky, který se mu líbí:

Líbí se mi holky štíhlé, blondýnky i brunetky, hodně i hezké.

BAUER

výrobce sportovních pohárů

**POHÁRY, TROFEJE, MEDAILE
SKLENĚNÉ TROFEJE, PLAKETY
FIGURKY, SOŠKY, TALÍŘE, VĚNCE
KOKARDY, EMBLÉMY, DIPLOMY
LASEROVÉ GRAVÍROVÁNÍ
POTISK TROFEJÍ**

**PRODEJNY: 2x PRAHA, OSTRAVA, LIBEREC
ROŽNOV p. R., BRATISLAVA**

SLEVA 25% PRO KLUBY SDRUŽENÉ V PFS

www.pohary-bauer.cz

EXTRA

TOUR DE CLUB

PROJEKT PFS NA ROZVOJ MENŠÍCH KLUBŮ

PŘIPRAVIL: LUKÁŠ VRKOČ FOTO: ARCHIV PFS

Ještě více propojit a vzájemně provázat profesionální a amatérské celky. Tento cíl si před sebe dal nový projekt Pražského fotbalového svazu nesoucí název „Tour de club“. Zástupci prvoligových pražských celků v jeho rámci navštěvují „menší“ kluby, aby je inspirovaly a napomohly tím dalšímu rozvoji. To vše za účasti hráčů, členů realizačního týmu, ale i marketingových odborníků z Gambrinus ligy.

„Projekt Tour de club jasně poukazuje na to, že pražské prvoligové celky nejsou jen osamocenými vyslanci na vrcholu. Právě elitní kluby chtějí stavět na silných základech, které tvoří menší týmy. I z toho důvodu je důležitá spolupráce mezi profesionálními a amatérským fotbalem. Předat zkušenosti, poradit, inspirovat. To je úkol prvoligových klubů v tomto projektu,“ říká k iniciativě Dušan Svoboda, předseda Pražského fotbalového svazu.

TRENDY V PRAKTI

Co hráči a činovníci klubů z nižších soutěží absolvují? Trénink na domácím hřišti, který připraví mládežnickí trenéři prvoligových celků, prezentaci správné práce s mládeží, diskuse zástupců klubu s rodiči a trenéry, ale také přímou účast vybraných prvoligových hráčů na dané tréninkové jednotce.

„Pomocí týmu odborníků z prostředí ligových týmů chceme vzdělávat pracovníky a trenéry menších klubů v ob-

lasti práce s mládeží. Za pomoci nejlepších trenérů mládežnických kategorií ukážeme v tréninkové praxi nové trendy v práci s dětmi na hřišti. Zároveň v průběhu tréninku probíhají diskuse rodičů hráčů s profesionálními trenéry o zdravotních rizicích při fotbalu a o protiúrazové prevenci,“ prozrazuje Zdeněk Srba, profesionální trenér mládeže Pražského fotbalového svazu.

„Samotný trénink je veden v úzké spolupráci s oddílovými trenéry, kteří tak mají možnost konzultovat své představy o vedení tréninku se zkušenějšími kolegy. Velikým lákadlem každé akce je nepochybně také účast známých ligových hráčů, kteří se v průběhu tréninku pohybují mezi trénujícími žáčky a kteří radami a ukázkami fotbalových dovedností akce ještě více ztraktivňují,“ dodává.

VŠICHNI PRVOLIGISTÉ

Do projektu se zapojily všechny pražské prvoligové kluby. spartané navštívili hráče přípravky ve Slavoji Podolí, fotbalisté Bohemians zavítali na trénink mládeže Čechie Uhřetěves, trenéři Dukly ukázali nové trendy hráčům Tempa a sláviské potěšili fotbalové talenty na Háji.

„Oba dva trenéři, kteří tu z Dukly byli, mají obrovskou trenérskou i lidskou kvalitu. Jasně to ukázali i u nás. Projekt Tour de Club je výborná myšlenka, která pomůže menším klubům k pokrokům v me-

todice tréninku. Kluci to brali jako nový impuls, snažili se a trénink je evidentně bavil,“ hodnotil Jiří Janeczek, trenér mládeže FC Tempo Praha. Pozitivně projekt kvitovala i Ing. Marie Cabrnachová, sekretář mládeže Čechie Uhřetěves: „Účast fotbalistů Bohemians Praha 1905 na této akci byla pro naše žáky velkou inspirací a motivací do další fotbalové přípravy.“

Ohlasy byly kladné ze všech navštívených klubů, a proto Pražský fotbalový svaz v organizaci dalších návštěv hodlá pokračovat i nadále... ▶

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SVAZ TAKÉ NAJDETE NA:
www.facebook.com/fotbalpraha

Hráči Sparty byli v Podolí, ti z Bohemians v Uhřetěvsi, dukláci u Tempa a sláviští na Háji. Vždy šlo o velmi zajímavé předvedení tréninku menším klubům a profesionální trenér mládeže PFS Zdeněk Srba vzrušeně debatoval s rodiči mimo jiné o rizicích zranění mladých fotbalistů.

TRÉNINK TÁTA V ROLI KOUČE

PRAVIDELNÝ SERIÁL O METODICE PŘÍPRAVY MLÁDEŽE

PŘIPRAVIL: RADIM TRUSINA FOTO: PAVEL SLAVÍČEK

Vše fotbalové by se mělo odehrávat na hřišti.

Naposledy jsme se zabývali obsahem tréninku, předtím i způsobem jak někoho učit. Mohli bychom se bavit ještě o metodách či detailech, co a jak učit v jakém věku, aby to stále gradovalo. Podívejme se však na něco, co je v menších oddílech běžnou záležitostí, a na problém, jenž je fenoménem doby. Nad tím, jak by měl fungovat vztah mezi synem a otcem, který ho trénuje, se zamýšlí ANTONÍN PLACHÝ, vedoucí trenérsko-metodického úseku FAČR, který vám na stránkách Pražského fotbalového speciálu přináší své názory na vedení nejmenších fotbalistů.

V předchozí souvislosti je třeba zmínit situaci, kdy otec trénuje své děti, což je častý jev. Většina lidí, co tím prošla, to zpětně nedoporučí, ale jsou i tací, kteří v tom výrazný problém nevidí. Nakonec někdy ani není jiná varianta. Vždy záleží na síle osobnosti trenéra a zde je třeba vyzdvihnout nutnost obrovského množství trpělivosti a smyslu pro spravedlnost trenéra-táty.

Trenér-táta by měl mít stejné požadavky na svého syna a neměl by jej přetěžovat trenérským přístupem mimo tréninky. Neznačená to, že by k dítěti neměl být náročný, ale pokud si jdou mimo trénink spolu zahrát, je to v první řadě zábava, kterou dítě chce nebo s ní minimálně souhlasí. Detaily takového chování spočívají třeba v tom, že se začíná či končí

v momentě, kdy dítě chce, i když může táta lehce zatlačit na úvodní dohodu:

„Vždyť jsme se dohodli, že budeme hrát do deseti, a ty už chceš končit, když je to 6:7?“ V ten moment můžeme navrhnout kompromis: *„Dobře, jestli už nemůžeš, tak pojď hrát, kdo dá gól, vyhrál...“*

Táta tak neustupuje z pozic předchozí dohody, ale zároveň je schopen reagovat na aktuální stav dítěte, které už je třeba unavené, protože ve hře naběhalo daleko více než rodič.

NETLAČIT DO ČINNOSTÍ!

Z hlediska společných aktivit by je mělo určovat spíše dítě, nebo by měl být počet návrhů vyrovnaný. Táta by neměl syna (samozřejmě ani dceru) tlačit neústupným navrhováním dalších a dalších činností směřujících vždy jen k fotbalu. Tak by mohl velmi snadno vypěstovat averzi k fotbalu vůbec. Vhodný je typ nabídek: *„Chceš si něco zahrát? Dáme si nějaké soutěže? Vymyslíš ty jednu soutěž a já jednu soutěž?“* Pokud má táta „problém“ opačný, že syn chce neustále jen hrát fotbal, pak může využívat podobné otázky a výzvy, které fotbalové aktivity doplňují a kompenzují jednostrannou zátěž: *„Dobře, půjdeme hrát fotbal, ale já bych si chtěl potom s tebou zajezdit na kole,“* nebo: *„Jo, zastřílíme si penalty, ale deset budeš kopat ty a deset já na tebe,“* či dokonce: *„Umíš dobrý kličky, ale na tenhle strom asi nevylezeš, vid’?“*

U vlastního dítěte lze dobře i špatně rozvíjet individuálně i motivaci. Jestliže bude otec mít přehnané nároky a neustále bude přilížit „tlačit na pilu“, pak bude možným významným motivem dítěte plnit přání táty. Může časem vzniknout pocit dítěte, „aby nezklamal tátu“, nedělá tedy sport kvůli sobě. Jestliže ale bude rodič dobře vážit míru „aktivizace“ dítěte, tak může velmi výrazně posílit vnitřní motivaci hrát, trénovat a zlepšovat se. Dokonce lze říct, že se dá takto přes dlíči vnější motivační pobídky (vyzývání k činnosti, občasná zasloužená odměna...), které zmenšují frekvenci, vybudovat i vnitřní motivaci.

Uvažujme o tomto postupu. Rodič stimuluje svého často odmlouvavého a „ufňukaného“ syna: *„Když budeš měšíc trénovat tak, že nebudeš fňukat, že budeš dávat pozor, když něco říká trenér (táta), budeš se snažit a nedělat blbosti, tak možná získáš ten žraločí zub, co tak moc chceš. Budeme si škrtat do papíru, kolikrát se ti to povedlo, chceš?“* Mluvíme o věku 6-8 let, kdy se dítě rozhoduje, zda hrát či ne a samozřejmě o tom nějak spolurozhodují rodiče. Dítě v tomto věku může mít velké výkyvy pozornosti a toho „baví-nebaví“. Když je takto stimulujeme zvenčí, i drobnějšími pobídkami: *„Pojď si zahrát na rekord, kolikrát sestřelíš tuhle tyč!“* můžeme děti přitáhnout blíže k činnosti, kterou se učí a zdokonalují se v ní. Tím, že se zdokonalují, je činnost více baví a postupně přestávají

potřebovat vnější motivaci. Podobně uchopený proces by ale měl končit někdy okolo devátého roku věku. Buď dítě začal fotbal (popř. jiná činnost) viditelně a trvale bavit a i bez vnějších pobídek se snaží, nebo je čas uvažovat o změně. Někteří psychologové, ale i praktické příklady tuto hranici posouvají u chlapců o něco později.

VNĚJŠÍ A VNITŘNÍ MOTIVACE

U dětí, které jsou viditelně vnitřně motivovány a je vidět, že chtějí hrát, že se snaží atd., budou takové vnější pobídky zbytečné a dokonce i spíše na škodu, ačkoliv nelze říci, že by vždy byly špatné. *„Pojď se vsadit o čokoládu, že ten bažén nepřeplaveš.“* Dají se občas využít k tomu, že se dětem ukáže, čeho jsou schopné, když chtějí.

Nelze tvrdit, že se takto vždy dosáhne úspěchu a míra vnějších pobídek, jejich zmenšování a doba, za kterou se přetvoří vnější motivace na vnitřní, je individuálně odlišná a vždy ji musí vážit rodič.

Zpočátku, někde okolo těch 5-6 let, u dětí nemusí být žádná motivace, jít si hrát někam do klubu, protože si stejně dobře hraje na pískovišti za barákem. Postupem času se buď přiklání spíše k pokračování v činnosti, nebo ho to spíše nebaví, což je nejčastěji spojené s tím, jak mu činnost jde a jak se při ní cítí. Pokud zažívá úspěchy, byť třeba jen malé, často to stačí k vybudování kladného vztahu. Může se ale stát i složitá situace, kdy dítě sice zažívá úspě-

Nucení dětí do fotbalu není správné.

chy, ale nestačí ostatním. Třeba se zlepšuje v nějakých činnostech nebo někdy díky složení týmu vyhraje utkání, což je téměř emoční slasti, která dítěti chvíli vydrží, ale ostatní se zlepšují rychleji a nůžky se pomalu rozevírají. Pokud toto pozoruje táta-trenér u cizích dětí, měl by na to po určité době (rok až dva) upozornit rodiče a probrat s nimi třeba i přechod k jinému sportu nebo do menšího oddílu s menší konkurencí. Tam, kde již menší oddíl není, je otázkou, jak dlouho to ještě dítě takto vydrží, protože vrstevníci mu dají brzy najevo, že jim nestačí. Zde rodiče a trenér hrají roli ochránců dětské sebevědomí.

Pokud zmíněnou situaci pozoruje trenér-táta u svého dítěte, musí se snažit opustit pozici striktního stanovení „budeš chodit na tréninky a hotovo“, protože tak nejspíše vypěstuje averzi k fotbalu a tichý odpor k sobě. Pokud

kojené – baví ho to. 2. Dítě se na trénink těší. U druhého bodu to ale není v prvních letech podmínkou, protože dítě, které se třeba dívá na pohádky nebo si hraje s kamarády, nemusí skákat nadšením z každého tréninku. Z hlediska organizace týmu je dobré mít více trenérů a dávat syna alespoň na část tréninku k druhým trenérům. Pokud syn nepatří k nejnadanějším a má třeba i problémy, aby se dostával dostatečně na hřiště, když je větší počet hráčů, má takový trenér-táta téměř rodičovskou povinnost, aby svému dítěti trochu pomohl. To však nesmí přerůst v to, že vyslává dítěti cestičku, na kterou nemá, za což nemají spoluhráči rádi hráče ani trenéra a ten postupně ztrácí přirozenou autoritu. To se může stát i v opačném případě, že syn trenéra patří k lepším hráčům a dopustí se extrémů, jako třeba stále rozdělení

k jiné věkové kategorii. Klub neztratil trenéra, který může i nadále sledovat syna, ale syn dále musí v klubu fungovat zcela samostatně.

ROZVEDENÍ RODIČE

Situace, kdy jsou rodiče rozvedení nebo se rozvádějí, je v současnosti velmi častá. S povzdechem by se dalo říci, že když je to běžné, je to vlastně normální. Takto by to mělo být řešeno s dětmi, aby samotné necítily od kouče či obecně v oddíle nějaké pnutí, za které nemohou. „Někdo zkrátka má rodiče, kteří spolu žijí, a někdo ne, ale vždy ho mají stejně rádi.“

Na hlubší vysvětlování souvislostí, co je správné a co „jen nutné“, přijde čas nejdříve okolo puberty. Pokud si kouč není jist, jak o situaci mluvit, když náhle přijde a je ji třeba řešit, stačí výše uvedená věta a informovat rodiče, že se něco takového v kolektivu narážilo. Konzultace kouče s psychologem může velmi pomoci.

Pokud je trenérem sám rozvedený či rozvádějící se rodič, musí v každém případě svou činnost konzultovat s druhým z rodičů. Může to být velmi vhodná příležitost, jak se setkat s dítětem, ale nesmí se to stát příčinou sporů s dítětem či druhým rodičem. Pokud se rodiče nejsou schopni domluvit, neměl by pokračovat vztah rodič trenér – dítě hráč, alespoň na nějakou dobu, než se situace nějak uklidní a bývalí partneři spolu budou opět schopni mluvit tak, aby to bylo ku prospěchu dítěte.

Bývalí partneři se mohou domluvit na nějakých kompromisech typu:

- Táta vede trénink v případě, že vše ostatní probíhá dle dohod (platí výživné, vyzvedává si dítě, neopíjí se...). Pokud tomu tak není, je lepší, když táta od týmu odejde, jinak by musel odejít syn, což může znamenat velké komplikace či konec s fotbalem.

- Táta vede tým svého dítěte jen v tom případě, že to dítěti samotnému nevadí a chová se normálně. Pokud by se choval jinak v přítomnosti otce, třeba byl smutný, agresivní či neusoustrědný, pak je lepší takto nepokračovat.

- Táta bude trénovat tým svého kluka jako jeden z trenérů, ale bude vést naprosto převážně jinou tréninkovou skupinu.

- Táta se bude se synem bavit při tréninku jen o fotbalových věcech a nebude vyvolávat otázky či narážky na situaci mezi rodiči či dalšími partnery.

- Táta nebude vyvolávat tyto otázky ani při cestách na trénink či z něj, a pokud se na to dítě samo zeptá, nesmí v žádném případě očerňovat bývalého partnera. Tím by vnašel nejistotu do duše dítěte, a to nepomáhá ničemu. Odpověď typu: „Já mám jiný názor než maminka a nedokážeme se dohodnout. To ale neznamená, že někdo z nás tě nemá rád.“

Pokud je situace taková, že kouč stojí komunikačně nějak mezi rozvádějícími se partnery, neměl by se snažit brát řešení na sebe. Snaha pomoci se může snadno otočit v emocích proti němu. Dodejte oběma důvěru sdělením, že pro vás jako kouče je vždy na prvním místě jejich dítě a že věříte, že oni to budou řešit také z této perspektivy. Můžete poradit kontakt na poradnu nebo okopírujte výše uvedené pár řádků, nesnažte se však rozsoudit, na čí straně je větší díl pravdy a učinit z toho závěry i pro druhé v týmu či klubu. Podobných případů můžete mít v týmu více a je velmi těžké se pohybovat v prostředí, které může být velmi snadno až nepřátelské. Zde již nakládáte s lidskými emocemi a osudy a logika věci nezúčastněného člověka jde poněkud jinudy.

OTÁZKY A ÚKOLY

Pokud se takový případ týká vás, konzultujte ho s poradnami partnerských vztahů, které jsou zřízeny městy, nebo s jiným psychologem.

<http://www.firmy.cz/Prvni-pomoc-a-zdravotnictvi/Zdravotnicke-sluzby/Zdravotni-poradny/Psychologicke-poradny/Pedagogicko-psychologicke-poradny/kraj-praha>

FOTBALOVÁ ŠKOLA HAMR

Škola pod ideovým vedením Antonína Plachého jako šéfkouče pro jakékoliv věkové kategorie. Vznikla jako doplnění činnosti v mateřském klubu, kde mnohdy není čas ani prostor pro individuální trénink. Není tedy konkurencí klubům, ale nabízí pomoc s některými hráči či týmy. Nabízí individuální či skupinový trénink s individuálním přístupem a zaměřením na detail. Zjištění a doporučení z fotbalové školy je vhodné konzultovat s trenérem v klubu, aby se plány klubového a individuálního tréninku vhodně doplňovaly. Na adrese www.hamrsport.cz najdete další informace o koučích, cenách či principech fotbalové školy Hamr.

v tomto případě táta-trenér nechce rozhodnout radikálně o jiném sportu, pak je taktičtější zvolit jiného trenéra pro své dítě. Pokud ani to nejde, protože jiný trenér zkrátka není, tak s velmi mírným tlakem na volbu dítěte je vhodné souběžně představit dítěti jiné aktivity, které by se mu mohly také líbit. Třeba je v sousedství i atletický klub nebo skautský oddíl. Nejdůležitější je vychovávat zdravě motivovanou a sebevědomou osobnost, nikoliv hráče fotbalu. K tomuto cíli by měl směřovat i táta-trenér.

NEVYŠLAPÁVAT CESTIČKU!

Jak to rozpoznat, se řídí dvěma zásadními body. 1. Dítě je na tréninku spo-

na „lepší a horší“ hráče, aby to jeho synovi ti horší nezkazili. Lze pak očekávat nejen rozpory mezi hráči, ale i mezi rodiči.

Trenér vždy zvažuje míru svého působení a trenér-táta musí tuto míru ve svém přístupu ke svému synovi zvažovat dvojnásobně. Zejména s pomalu přicházející pubertou v mladších a starších žácích by měl být trenér-táta připraven na to, že se jeho syn vzbouří a jeden z nich dvou bude muset odejít. Pokud je hráč v oddíle spokojen a není v roli „protěžovaného synka“, nemělo by se to týkat jeho. Pokud v této roli je, pak by měl odejít hráč. Z hlediska klubu je v ten moment optimální řešení, pokud se trenér-táta přesune

INZERCE

FSG **SVOBODA**
STEINFELD

HISTORIE

VZESTUP A PÁD

KAPITOLY Z HISTORIE PRAŽSKÉHO FOTBALOVÉHO SVAZU: JEN NA HŘIŠTI SE V LIZE NEROZHODOVALO!

TEXT: MILOSLAV JENŠÍK **FOTO:** ARCHIV AUTORA

Čechie na podzim už získala pouhé tři body. Mistrři z Bratislavy ji ve Vršovicích rozstříleli 7:0. Igor Fillo uniká karlínským zadákům Vlastimilu Lukovi a Antonínu Balzerovi.

Roku 1952 Sparta vyhrála ligu, ale jinak to pro fotbalovou Prahu byl mizerný čas. Rudí byli vlastně jejím jediným zástupcem v elitní soutěži; ATK sice sídlil v hlavním městě, ale tvořili jej vojáci základní služby ze všech krajů republiky. V předchozích dvou ročnících metropoli zastupovaly vedle armádního souboru čtyři tradiční kluby. Proč došlo k tak prudkému poklesu? Co se to stalo v jedenapadesátém?

V ligovém ročníku 1950 NV Bratislava (pozdější Slovan) sice s notnou dávkou štěstí obhájil mistrovský titul, ale Sparta i Bohemians dorazili do cíle se stejnými bodovými zisky; na další medailové pozice je odsunulo pouze horší skóre. Čtvrté skončily Vítkovice s králem střelců Josefem Bicanem (tentokrát už „pouze“ 22 gólů), další tři místa však zase patřila Praze: pátý byl ATK, šestá Čechie Karlín a sedmá Slavia. Všechny pět pražských mužstev se vměstnalo do horní poloviny tabulky! Přitom Slavii se na podzim vrátili z vojny tři prvotřídní borci: osvědčení reprezentanti Jiří Trnka a Ota Hemele a s nimi František Ipser. Všeobecně se očekával návrat červenobílých do

tradičních pozic. Nejdříve však přišla ledová sprcha: po třech kolech neměli ani bod! Ještě že v derby „S“ nemívá favorit ustláno na růžích. Na čtvrtý pokus Slavia zabrala a suverénně smetla Spartu 3:0! Dál už to byla spanilá jízda. Když v květnu přijeli na Strahov Rumuni (2:2), poslal trenér Ladislav Ženíšek do zápasu pět slávisťů: doprostřed obrany Trnku, do zálohy Ipsera, do útoku Ladislava Hlaváčka, Hemeleho a Františka Vlka. Fanoušci se šíváných byli zase jednou v sedmém nebi – jako za starých zlatých časů! Výchozí pozicí předpokládané slávisťické podzimní ligové ofenzivy bylo čtvrté místo dva body za Spartou, tři za Košicemi, šest za vedoucími Vítkovicemi. Ale nic přece není nemožné...

Sparta se v závěru jara rozehrála do skvělé pohody: Karlín vyklepla 4:0, ATK 7:1, v Ostravě vyhrála 4:0. Třešínkou na chutném spartánském dortu byl exhibiční výkon proti budapeštskému Csepelu (6:2). Vojáci byli zatím šestí, rozpačitě působící Bohemka sedmá. Jen Čechie zřetelně ztrácela krok. Vše nasvědčovalo tomu, že z posledního místa jí může pomoci leda zázrak.

BLESK Z ČISTÉHO NEBE

O prázdninách pár podnikavých pánů zorganizovalo černé jízdy za „hmotným zabezpečením“. Jelo v tom celé první mužstvo Slavie a k výletu do Nového Boru, kde bylo připraveno i nějaké to broušené sklo, se přidali také Oldřich Menclík, Miroslav Zuzánek a Jaroslav Bílek ze spartánské základní sestavy a reprezentant Jiří Žďárský od kloanů.

A právě v Novém Boru to prasklo! Pražané se na hřišti spíše bavili, až v závěru srovnali skóre na 5:5. Možná by ten krok po šikmé ploše prošel, jako už předtím na východě Čech, jenže místní svazácký aktivista poslal do pražských novin hanopis, který strhl lavinu. Tresty pršely – a byly tvrdé, už proto, že se aféra týkala poúnorovým režimem ostře sledovaných tradičních klubů, „nositelů buržoazního pojetí sportu“. Vlastimila Kopecného s Antonínem Bradáčem postihl dokonce doživotní zákaz činnosti, až po nějaké době omilostněný. Ostatní distance se pohybovaly od roku do měsíce.

Slavia, která tak ztratila i patero jarních reprezentantů, odehrála značnou část podzimu prakticky s rezervou. K odvetě se Spartou (1:2) nastoupili

jen tři muži z jarního derby. Nouzový tým se postupně propadal tabulkou až do pásma sestupu. V přímém souboji o záchranu v Teplicích měl velký den Hlaváček, který si už odpykal trest. Sám dal čtyři góly a strhl mužstvo k výkonu na hraně možností. Jenže co byl platný triumf 6:2? Poražení měli ještě k dobru odložený zápas ve Vítkovicích, které se na podzim marně pokoušely navázat na jarní výkony. Dodatečný bod Severočechů srazil do propadlišť Slavii.

ZNOVU O PRSA ZPĚT

Od léta napořád oslabované Spartě na konec prvenství zase uteklo jen vinou horšího poměru branek. Také tentokrát byli šťastnější Bratislané. Po jaru je od pásma sestupu dělil jediný bod, ale ve finiši hráli pěkný fotbal a byl z toho třetí titul v nepřetržitě řadě.

Jestliže už tři roky trvajících ztrát nedávne hegemonie byla pořádným šrámem na tváři fotbalové Prahy, pak sestup tří jejích mužstev naráz byl už opravdový malér – tím krutější, že hodnotě dvou ze tří postižených souborů by odpovídalo mnohem důstojnější umístění. Vedle rozbité Slavie sestoupil i zelenobílý tým z Ďolíčku, v předcházejících čtyřech letech štika ligy! ▶

V dostihu o titul ztratili rudí svého nejúspěšnějšího střelce posledních let Jaroslava Cejpa; tady je v souboji s bratislavským Teodorem Reimannem.

Trávu v Ďolíčku pokřtili klopáni vítězstvím nad Žilinou 3:0. Brankář Václav Pavlis za asistence Jiřího Rubáše a Ladislava Fišera (v bílém) likviduje útok zelenožlutých.

Tým Slavie, který vyklepl Spartu 3:0: zleva Hemele, Vlk, Ivo Urban, Houška, Fiktus, Hlaváček, Trnka, Šmejkal, Jelínek, Ipser a Kareš.

Sparta na podzim 1951 – bez potrestaných, ale ještě s Cejpm: zleva Kupsa, Senecký, Pazdera, Cejp, Ledecký, Koubek, Šafránek, Hejský, Borovička, Blažejovský a Roček.

DOBOVÉ STŘÍPKY

TRÁPENÍ V RUDÉM

Hned na startu odvetných kol přišla Sparta o nejlepšího útočníka Jaroslava Cejpa, uprostřed rozehrané soutěže musel odjet s akademickým mužstvem do Berlína. Časem se do sestavy vrátili Menclík s Bílkem, leč pohoda z konce jara byla ta tam. A nejhorší mělo teprve přijít: ve 21. kole v utkání se Žilinou (1:1) utrpěl Cejp vážné zranění kolen-

ních vazů a nikdy už se na trávník nevrátil. Bylo mu sedmadvacet let...

TRÁVA SAMÁ NEVYHRÁVÁ

Když Bohemians v prvním jarním utkání o body v Ďolíčku pokřtili pěkný pažit, který nahradil pověstnou vršovickou černou škváru, zdálo se, že jim nic nebrání udržet loňské pozice – vždyť z party, která málem oslavovala titul,

chyběl jen Ferdinand Plánický. Přesto jako kdyby tu najednou bylo úplně jiné mužstvo. A když kauza Nový Bor rozbila excelentní útočný tandem Žďárský – Jiří Pešek, skončilo smutné mátožení sestupem z předposledního místa.

SOUMRAK INVALIDOVNÝ

Už loňský podzim Čechie nestál za nic, konečné šesté místo jí zařídilo

jen excelentní jaro. Teď po 4. kole klesla až na dno tabulky a už se od tamtud nevyškřábala. Nepomohly ani ustavičné změny sestavy, ve které se vystřídaly bezmála tři desítky jmen. Pětkrát už se předtím modrobílý sešivaný tým s červenou hvězdou loučil s ligou a zatím pokaždé se dokázal vrátit. Sestup z roku 1951 byl však poslední...

KLUB

FOTBAL NA CIBULKÁCH ZŮSTANE!

UHELNÉ SKLADY TRÁPÍ SPOR S TĚLOVÝCHOVNOU JEDNOTOU A CHTĚJÍ SE OSAMOSTATNIT

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: PAVEL SLAVÍČEK

Stadion Na Cibulkách by v pohodě splnil normy pro ČFL.

Za minulého režimu byly UHELNÉ SKLADY výkladní skříní pražského sportu. Fotbalisté vybojovali účast ve druhé národní lize a tamní boxeři platili za jedny z nejlepších v republice (jejich barvy hájil i Rostislav Osička). Dnes sice úspěšně válčí v přeboru, ovšem na někdejší slávu jen vzpomínají. Jednak proto, že bývalé vedení rozpustilo mládež, ale hlavně kvůli tělovýchovné jednotě, která jim hází klacky pod nohy. Vyhrocený spor tak nejspíš skončí tím, že se fotbalisté „Uhelek“ osamostatní.

Známý klub, který hraje domácí zápasy v Košfích, vznikl v roce 1965 tak trochu nenápadně. „Narodil“ se totiž ve stínu tehdy populární Sparty Košfě a nevěstila se mu dlouhá budoucnost. Ovšem opak byl pravdou. Vždyť už v sezoně 1970/71 „Uhlíři“ udivovali spanilou jízdou v národním poháru, ze kterého dokonce vyprovodili pražskou Slavii! V Edenu vyhráli proti kompletnímu týmu sešíváných 3:2, což byl obří úspěch. V dalším kole sice dostali na Letné lekci od Sparty (1:8), ale tehdejší trenér domácích Karel Kolský přesto soupeře chválil.

VĚHLAS V ZAHRANIČÍ

Historicky nejvýznamnější byl ročník 1988–1989, kdy se „Uhelky“ podívaly až do 2. národní ligy! V tehdy třetí nejvyšší československé soutěži nasbíraly ze třiceti kol jen 18 bodů, což pocho-

času platil areál za nedobytnou pevnost, soupeři si sem jezdili výhradně pro porážky. Listopad 1989 zásadně změnil politické i společenské poměry a ruku v ruce s tím i ekonomické podmínky.

SK UHELNÉ SKLADY

Rok založení: 1965 ■ **Vývoj názvu klubu:** TJ Uhelné sklady, SK Krab Haus Košfě, TJ US Praha, FC Vela US, SK Uhelné sklady ■ **Úspěchy:** účast ve druhé národní lize, opakovaná účast v přeboru ■ **Současnost:** Pražská teplárenská přebor mužů ■ **Počet týmů:** jeden tým mužů („A“ – pražský přebor), dva týmy mládeže (starší příprava, mladší příprava)

pitelně znamenalo sešup o patro níž. Ovšem i přesto se jedná o jednoznačně největší úspěch Uhelných skladů, který doposud nebyl překonán ani vyrovnán a pravděpodobně ještě dlouho nebude. V té době sahal věhlas „Uhelek“ dokonce i do zahraničí. Tým dokonce vyhrál turnaj Coca-Cola ve Vídni, zahrál si ve Východním i Západním Německu. Pýchou Uhelných skladů byl a dodnes je stadion Na Cibulkách. Otevřen byl v roce 1981 a na svou dobu byl velmi moderní a útulný. Kromě travnatého hřiště sloužil fotbalistům ještě škvarový plac. Svého

Rozpad firem a závodů, které do té doby významně podporovaly sportovní rozvoj klubu, znamenal i ukončení přílivu finančních prostředků. To mělo pochopitelně výrazný vliv na výkony fotbalistů Uhelných skladů. Přesto klub přežil a i přes řadu komplikací funguje dodnes. Jenže ho trápí zásadní problém – spolupráce s tělovýchovnou jednotou (která dnes vystupuje pod hlavičkou Sportovní klub) totiž v podstatě neexistuje. Předseda oddílu Martin Janeček proto s kolegy vážně uvažuje o tom, že se fotbalisté od SK „trhnou“ a budou

bojovat sami za sebe. „Letos v březnu udělali v jednotě takovou malou revoluci. Ve výboru jsou vlastně jen členové squashového a kuželdářského klubu. Poprvé v historii se stalo, že fotbal ve vedení nemá žádného zástupce. Přitom byl zakládajícím členem jednoty,“ vysvětluje Janeček, který je s klubem spjatý od roku 2005 a šéfuje mu od letošního jara.

ČEKÁNÍ NA DALŠÍ GENERACI

Předseda se domnívá, že SK jde vlastně o likvidaci fotbalového klubu. „Fotbal jim evidentně nevoní a házejí nám klacky pod nohy. V ničem nás nepodporují, všechno kromě poplatků za energii si financujeme sami. Dokonce nám bez našeho vědomí změnili podpisové vzory,“ kroutí hlavou. „Nerespektují nebo neznají principy fotbalového chování. Shrnul bych to do slov neshody, nezájem, neznalost. Dělej chyb, které my musíme řešit,“ dodává Miroslav Fehér, který má v Uhelných skladech na starosti marketing.

Šéfové klubu považují současnou situaci za neúnosnou. Ovšem zároveň mají recept na to, jak z ní ven. „Chceme z SK odejít, což je jediná možnost, jak fotbal tady Na Cibulkách zachránit. Chování vedení SK spěje k tomu, že fotbal tu prostě ▶

V ZIMĚ NA MOTORLET

Areál je jejich pýchou, v nižších pražských soutěžích nenajdete moc týmů, které by měly tak reprezentativní stánek. Dle slov předsedy Uhelných skladů Martina Janečka by se na něm klidně mohla hrát i ČFL. Ovšem spory s SK se popisují právě i na stadionu Na Cibulkách.

Nedávno se objevil problém, který neshody se sdružující organizací perfektně ilustruje. „Zavřeli nám tribunu, protože byla v havarijním stavu. Ale už nenavrhli žádné řešení. Takže jsme ji museli opravit na vlastní náklady, přece nenecháme lidi stát u zábradlí,“ prohlašuje Janeček.

Přes všechny problémy si však fanoušci na stadion cestu nacházejí v houfném počtu. „Dlouho jsme hráli

v sobotu odpoledne, což je podle mě dost hloupý termín. Lidé jsou na chalupách a na zápasy nám tak chodilo jen pár lidí. Ted', když nám přesunuli zápasy na neděli večer, chodí pravidelně přes sto lidí,“ usmívá se Janeček.

Solidním návštěvám pomáhá i to, že vedení se o své fanoušky stará. „Jako jediný klub tiskneme barevný program, zároveň máme extrémně nízké vstupné. Normální je za dvacku, pro důchodce a děti deset korun,“ vypočítává Miroslav Fehér. Fanoušci dokonce občas doprovázejí své oblíbence i na výjezdy. „Třeba na Admiře jich bylo asi patnáct. Je moc příjemné cítit podporu i na hřištích soupeřů,“ pochvaluje si Janeček.

Uhelné sklady měly dlouhá léta k dispozici i tréninkové hřiště, to už je však minulostí. „Nahoře nad hlavním hřiš-

STADION SK UHELNÉ SKLADY

■ **Název:** Stadion Na Cibulkách ■ **Adresa:** Fabianova 1134/2b, Praha 5, 150 00 ■ **Dopravní spojení:** 8 minut pěšky od tramvajové a autobusové zastávky Kavalírka (linky 4, 9, 10, 16, 123 a 167) nebo 1 minutu pěšky ze zastávky Cibulka (linka 123) ■ **Počet hřišť v areálu:** jedno travnaté hřiště

těm jsme měli škváru, ale o tu jsme při restitucích přišli,“ krčí rameny Miroslav Fehér. Fotbalisté tak musejí trénovat na hlavním placu, ovšem o trávu je dobře postaráno a nápor zvládá. Co se tréninků týče, horší je to v zimě, protože „Uhlíři“ se nemají kde připravovat. „Spolupracujeme s Motorletem. U nás trénuje jejich mládež a my zase přes zimu trénujeme tam,“ popisuje řešení Janeček.

Vedení má jasný cíl. Časem, až spory s SK ustanou (nebo se fotbalisté osamostatní), by chtělo vedení vybudovat tréninkové hřiště s umělou travou. „Chtěli bychom ho udělat nahoře místo parkoviště, místa je tam dost. Ale to je hudba budoucnosti, pro nás je teď zásadní udržet Na Cibulkách fotbal,“ vrací se Janeček k nejdůležitějšímu problému. ■

Až se vyřeší spory, mohlo by v areálu US vzniknout druhé hřiště a tomu travnatému by se ulevilo.

chtějí zrušit. Jejich předsedkyně mi řekla, že tu z ekonomických důvodů zanikla už spousta oddílů, tak proč prý by to nemohl být fotbal,“ nechápe Janeček.

Ovšem vytváření nezávislého fotbalového klubu s sebou pochopitelně přináší řadu komplikací. Tím hlavním jsou samozřejmě finance, které by šéfové museli shánět sami. „S tím souvisí i fakt, že název Uhelné sklady je dost nešťastný. Každý má představu, že peníze, které měl klub za minulého režimu k dispozici, tu pořád jsou. Jenže podnik, který tu všechno financoval, už samozřejmě neexistuje. Jenže tomu potenciální partneři a sponzoři pořád tak nějak nechtějí uvěřit. Každý vidí uhlí a myslí si, že plaveme v penězích,“ nasazuje Janeček hořký úsměv.

Udržet Na Cibulkách fotbal by si prý zasloužili i místní obyvatelé. „Máme úžasné fanoušky, kteří obětují fotbalu spoustu času. Dělalí a dělají pro něj maximum. Už kvůli nim a kvůli tradici tady fotbal prostě musí zůstat. Jsme bojovníci, uděláme pro to všechno,“ burcuje Fehér. Ovšem ne všechny problémy souvisí s vedením SK.

Komplikace si způsobili i sami „Uhlíři“ – respektive jejich někdejší vedení. Zejména tím, že před lety rozpustilo mládež. „V tomhle ohledu jsme

hodně zaspali. Tehdy jsem tu nebyl, ale mládež se zrušila úplně bezdůvodně. Asi za tím stály finanční problémy, ale my na to teď doplácíme,“ myslí si Janeček. „Je jasné, že ve fotbale je mládež základem klubu. Ted' ji dáváme znovu dohromady, máme ty úplně nejmenší špunty. Ale bude to samozřejmě trvat spoustu let, než dorostou,“ přemítá trenér „A“ týmu Robert Hlavica.

PODZIMNÍ POHÁDKA

Právě jeho svěřencům se v rozbourané době paradoxně daří, po podzimní části sezony se hřejí na klidném šestém místě přeboru. Záchrana by tak na rozdíl od loňska, kdy ji tým naháněl až v posledním kole, neměla být problém. „To, co teď prožíváme v přeboru, bych nazval fotbalovou pohádkou. Je to taková náplast na všechny problémy, které nám způsobuje SK,“ vzkazuje Janeček.

„Uhlíři“ tedy musejí bojovat a čekat. Malí kluci mají ke komu vzhlížet, vždyť dres Uhelných skladů v minulosti oblékali například teplotický Jan Krob, Filip Rada z Dukly nebo třeba Štěpán Kučera, který kopal za Spartu. „Hrála tu spousta skvělých fotbalistů, snad se v těch výběrech mladých kluků objeví další,“ přeje si kouč Hlavica. ■

Místo, aby se na Uhelných skladech soustředili na fotbal, bojují s větrnými mlýny.

Klubovna nesmí samozřejmě chybět!

PROFESE

VOLNO? JEDNOU SE DOČKÁM

TOMÁŠ HANIAK ŠÉFUJE KBELŮM, DĚLÁ FUNKCIONÁŘE V ČÁSLAVI A JE JEDNATELEM FIRMY SE SPORTOVNÍM VYBAVENÍM

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: ONDŘEJ HANUŠ

Muž mnoha funkcí Tomáš Haniak

Pracuje za tři. TOMÁŠ HANIAK má na triku chod Spartaku Kbely, kde je zároveň pilířem obrany, dělá funkcionáře vedoucího týmu Čáslavi z ČFL a k tomu zvládá plnit roli jednatele ve firmě se sportovním vybavením. Aby toho nebylo málo, založil ve Kbelích občanské sdružení a ještě se stihá starat o hantypický tým, v němž hraje.

Pro Tomáše, který ve Kbelích vyrostl, je tamní klub i stadion srdeční záležitostí. Jak sám říká, považuje ho za svůj druhý domov. „Kbelský stadion jsem koupil od bývalého majitele v roce 2010 a s mým společníkem se o něj staráme. Snažíme se ho zvelebovat a modernizovat,“ vypravuje hráč, který si skoro zahrál i první ligu.

V roce 2009 do ní totiž s Čáslaví postoupil, ovšem klub nakonec prodal licenci na nejvyšší soutěž Slovácku.

TOMÁŠ HANIAK

- **Věk:** 32
- **Profese:** jednatel, manažer, funkcionář, ředitel, předseda
- **Klub:** A.F.K. Spartak Kbely
- **Pozice:** obránce

„Náš stadion tehdy nesplňoval podmínky pro první ligu. Samozřejmě není příjemné, když si ukopete postup na hřišti a někdo rozhodne za vás, že výš nemůžete. Na druhou stranu pro ten region by byla první liga hodně nadstandardní soutěž,“ přemítá Tomáš, který v Čáslavi přestal hrát před dvěma lety a dnes tam dělá funkcionáře, sportovního ředitele klubu a předsedu představenstva.

STYČNÝ DŮSTOJNÍK

Nejvíce času nadále věnuje fotbalu. „Když jsem se do Kbel před pár lety vrátil, hrál jsem ještě za Čáslav, takže jsem to musel nějak kombinovat. Nejdříve jsem tu trénoval, pak se k tomu nabalily ještě další funkce,“ popisuje muž, v jehož fotbalovém životopise byste postupně našli adresy Kbel, Satalice, Xaverov, Neratovice, Střížkov, Sibřina, Čáslav a následně znovu Kbel.

V klubu na severu Prahy ho najdete takřka každý den. Jak vlastně vypadá jeho klasická „šichta“? „Je to nabitě. Ráno odvedu dceru do školky, pak obvykle jedu do našeho obchodu Teamstore, kde dělám jednatele. Pak většinou jedu za našimi partnery, do Čáslavi a následně se vracím do Kbel, kde musím stihnout úřadování. Domů se dostanu tak v osm a ráno nanovo. A tak je to pořád,“ vypočítává.

Ve Spartaku, kde se jeho funkce oficiálně jmenuje manažer sportovního klubu, má na starosti vlastně všechno – od mládeže až po A tým. „Mám samozřejmě k dispozici sekretáře a vedoucí, ale tím takzvaně styčným důstojníkem jsem já,“ směje se Tomáš, který si po nástupu do vedoucí role ve Kbelích dal za cíl zpřístupnit tamní areál. „Dřív to bylo tak, že sem nikdo zvenčí moc nemohl, byl to soukromý majetek. My jsme areál před dvěma lety otevřeli veřejnosti, ▶

TECHNIČTÍ I MIMO HŘIŠTĚ

S velkou mírou nadsázky se dá říct, že hráči Kbel jsou techničtí i mimo hřiště. Radim Povýšil se totiž živí jako bytový technik, zatímco Petr Krátký je technik počítačový. Ve Spartaku byste zároveň našli i pracovníka České pošty, kterým je Čeněk Skoč a prodejce automobilů Jana Horního. A kdybyste do firmy sháněli obchodního zástupce, můžete se obrátit na Jana Podzemského.

Fotbal ve Kbelích bez Tomáše? Zapomeňte!

Kde na všechny povinnosti bere čas?

takže když se tu nic nehraje, můžou si sem děti jít zakopat. Na hlavní hřiště nepouštíme, ale můžou využít malé nebo umělku. Jde nám o to, aby místní měli nějaké vyžití.“

INSPIRACE V ČÁSLAVI

Vzhledem k tomu, že do útulného kbelského areálu je vstup pro veřejnost zdarma, nemůže Tomáš Haniak počítat s přehnanými zisky. „Není to o tom, že by nás to uživilo. Všechno, co vyděláme, cpeme zpátky sem, takže je to spíš srdeční záležitost,“ popisuje s tím, že v areálu se kromě fotbalu hraje ještě pozemní hokej a hanskpaulka.

Co se fotbalu týče, do své práce ve Kbelích se snaží promítnout zkušenosti, které nabral v Čáslavi. „Všichni se mi smáli, že nejsme Čáslav, ale amatérský klub. Ale rozjeli jsme fitka, rehabilitační činnosti, jeden čas měli kluci dokonce čtyři tréninky týdně.

Docela koukali,“ usmívá se. „Ale abychom se někdy v budoucnu dostali se Spartakem na úroveň Čáslavi, je asi nerealné,“ uvědomuje si.

Právě Čáslav byla, a dodnes je, významnou kapitolou v Tomášově životě. „Když jsem tam končil s fotbalem, měl jsem ještě nějaké nabídky z ČFL i druhé ligy. Ale rozjízďděl jsme firmy, navíc jsem čekal rodinu, takže už jsem chtěl mít klid. Tak se mi nechtělo každý den dojíždět sedmdesát kilometrů,“ prozrazuje s tím, že od doby, kdy už není profesionálním fotbalistou, trochu zpoehodlněl.

„No trochu... Docela dost. Místo dvoufázových tréninků každý den najednou jen dva tréninky týdně. Není divu, že jsem přibral,“ směje se. Za cíl si s kolegy dali stabilizaci klubu, ale plány překročili. Čáslav vede ČFL a má nakročeno zpátky do druhé ligy. „To, co teď v Čáslavi prožíváme, je sen. Uvidíme, jak to

všechno dopadne,“ nechce současnou pohodu zakřiknout.

STOPER S DESÍTKOU

Vzhledem k Tomášově vytíženosti je s podivem, že ještě nepadl vyčerpáním. „Člověk si pochopitelně potřebuje občas odpočinout, udělat si den pro sebe, pro rodinu, pro dcery Lauru a Nikolku. Naštěstí jsem pánem svého času, takže si volno můžu dát, kdy chci. Ale kdy jsem ho měl naposled, to už ani nevím. Ale jednou se zase dočkám,“ směje se muž, jehož výhodou je, že když někdy nestihne trénink, nemusí se omlouvat. „Pro kluky je spíš překvápko, když přijdu,“ přiznává s úsměvem.

Šefování Kbelům, funkcionářství v Čáslavi a jednání za Teamstore nejsou jedinými Tomášovými aktivitami. „Hrajeme hanskpaulskou ligu za Kbelské vosy, o které se starám taky. I když to je spíš koníček, žádné starosti,“ přemítá. „A před dvěma lety jsem ještě

založil sportovní klub Kbely, což je občanské sdružení, které zajišťuje městské týmy na Praze 19, mimo jiné volejbal nebo florbal. Princip je takový, že pod sebou mám týmy, které potřebují nějak finančně pomoci a já jim ty peníze, které se mi povede sehnat, dám k dispozici třeba na dresy nebo vybavení,“ popisuje.

K tomu, aby dosáhl na peníze, potřebuje výjimečně dobré soužití s městskou částí. „To funguje skvěle, se starostou i místostarosty máme nadstandardní vztahy,“ popisuje kapitán Spartaku, jenž je dost možná jediným pražským fotbalistou, který na místě stopera nosí desítku na dresu. „Vždycky se mi v Čáslavi smáli, že jsem si udělal svůj klub, abych mohl být kapitán a mít desítku,“ chechtá se. „Ale kapitán asi být musím, abych mohl komunikovat s rozhodčími. Přece jen jsem na hřišti trochu blázen a jsem hodně slyšet. Ale lidi mě znají, po zápase jsem normální,“ uzavírá. ■

FOTO MĚSÍCE

BÍLÍ MUŽI UMĚJÍ SKÁKAT!

Byl to šlágr kola, když na konci listopadu přijely na Královicemi vypůjčené hřiště v Újezdě silné Vršovice. A domácí Jakub Pospíšil, mimochodem jeden z nejlepších střelců Pražská teplárenská přeboru mužů, dokázal, že by se díky skvělému výskoku neztratil ani mezi basketbalisty. A pak že bílí muži neumějí skákat...

FOCENO: 23. LISTOPADU 2013 BĚHEM UTKÁNÍ PŘEBORU MEZI SOKOLEM KRÁLOVICE A SK UNION VRŠOVICE.

AUTOR: PAVEL JIŘÍK ST.

**ATRAKTIVNÍ
WEB PFS**

Aktuální zpravodajství z fotbalu v hlavním městě a kompletní archiv Speciálu najdete na internetových stránkách

www.fotbalpraha.cz

**35 studií
po celé ČR a SR**

www.koupelny-ptacek.cz

www.kupelne-ptacek.sk

**Služby
studia koupelen**

- GRAFICKÝ 3D NÁVRH ZDARMA
- VÝPIS MATERIÁLU
- TECHNICKÁ ZPRÁVA
- ODBORNÝ PERSONÁL
- ŠIROKÝ VÝBĚR VE VŠECH CENOVÝCH ÚROVNÍCH
- INDIVIDUÁLNÍ ŘEŠENÍ SLEV
- SPOLUPRÁCE S ODBORNÝMI MONTÁŽNÍMI FIRMAMI
- DODÁVKA ZBOŽÍ ZDARMA

STUDIA KOUPELN V PRAZE

- **Praha, Sykora Home:** Českomoravská 183/27, 190 00 Praha 9, tel. 284 019 300
- **Praha-Jinočany,** Severní 275 . 252 25 Praha-Jinočany, tel. 257 192 202
- **Praha-Podolí:** Jeremenkova 14, 140 00 Praha 4-Podolí, tel. 244 001 166-168
- **Praha-Uhřetěves:** Bečovská 939, 104 00 Uhřetěves, tel. 267 315 225

// ZDE
CHYBÍ
VÁŠ
DRES!!!

ExtraFotbal.cz

DODAVATEL KOMPLETNÍHO SPORTOVNÍHO VYBAVENÍ **NIKE**.

// NYNÍ AKČNÍ NABÍDKA!

INFORMUJTE SE NA ESHOP@EXTRAFOTBAL.CZ

// NAVŠTIVTE NAŠI VZORKOVNU NA ADRESE:

KOMUNARDŮ 1039/39 / 170 00 / PRAHA 7

ExtraFotbal.cz

FOOTBALLMANIA, A.S.

KOMUNARDŮ 1039/39 / 170 00 / PRAHA 7

TEL.: 226 232 193 / **MAIL:** ESHOP@EXTRAFOTBAL.CZ

WWW.EXTRAFOTBAL.CZ